

தென்மல்

விலை
16
புதியகாசுகள்

ஆசிரியர்: கண்ணகாசன்

ஆளர்

உள்நாடு (இலங்கை உட்பட) விலை 16 புதிய காசு | வெளிநாடு 20 காசு | அலுவலகம்: 'தென்றல்' சென்னை - 6.

மலர் 5

சென்னை

8-11-58

சனிக்கிழமை

இதழ் 21

என்றும் துணையிருக்கும் எங்கள் சமுதாயம்!

★

வீரத்தேவன் சிறந்த வீரன் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக் காரர் ஊமைத்துரையின் உற்ற நண்பன். ஊமைத்துரையைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப் படைதிரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான். அதற்காகவே இரவு பகலாக அலைகிறான்.

படை திரட்டும் வேலையில் ஈடுபட்ட அவனுக்கு, அதில் அவன் அளவு தீவிரம் காட்டுவனாக ஒத்துழைப்பவன் சிங்கத்தேவன். தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற சிப்பாய்களிடமிருந்து புத்திக்கூர்மையால் தப்பித்து வந்துவிட்டவன் அவன்.

ஊமைத்துரையின் விடுதலைக்கு முயன்ற வீரத்தேவனுக்கு அவன் தங்கை கண்ணத்தாள் காணாமற்போய்விட்டது எதிர்பாராத அதிர்ச்சியாக அமைகிறது. உயிருக்குயிராக அவன் நேசித்த தங்கை காணாமற்போய்விட்டாள். அவன்தான் என்ன செய்வான்? தங்கையைத் தேடுவானு, இல்லை தலைவனின் விடுதலைக்கு முயல்வானு?

ஊமைத்துரையை விடுவிக்க மருதுசகோதரர்களின் உதவிகேட்டு சிவகெங்கைச் சீமைக்கு வருகிறான் வீரத்தேவன். அங்கே தான் அவன் தங்கி இருந்த விடுதி ஒன்றில் அஞ்சுகத்தைக் காண்கிறான்.

ஊமையன் கோட்டையில் வரும் ஒரு காட்சி இது.

★

கண்ணதாசன்

முன்னுரை

முடிவரசர் கிந்நாட்டில் நேர்ந்த வேளை
முன்தோன்றி நானொருவன் உள்ளேன் என்றார்
முடியரசர்! ஆனாலும் அரசோழித்தோர்
முடியரசைத் தொடவில்லை! கவிதை என்னும்
முடிபறிக்க வரவில்லை! தமிழ் நென்னும்
கொடியெடுக்க வரவில்லை! அதனால் இந்த
முடியரசர் தலைதாக்கி நிற்கின் ரூரால்
முத்தமிழ்க் குலத்தோரே! வாழ்வு காண்பீர்!

தமிழ் - வாழ்வு

— முடியரசன் —

தமிழ்மணக்கும் செல்வாயான் கண்ண தாசன்
தறுக்கர்தமைக் கவிதையினால் சுழல வைப்போன்,
தமிழ்வளர்க்கும் எழுத்தாளர் மன்றத் துள்ளோர்,
சாற்றினிமைக் கவிபுணையும் கவிஞர் கூட்டம்,
தமிழ்த்துணையே கடவுள்துணை என்றி றைஞ்சும்
தவமுனிவர், நாவலராம் எங்கள் தோழர்,
தமிழ்தினைக்கும் மதுரைநகர்ச் சான்றோர், மாதர்
அனைவர்க்கும் தலைதாழ்த்தி வணங்கு கின்றேன்.

தென்பொதிய மலைப்பிறந்து முல்லை தோய்ந்து
தெருவெல்லாம் மணம்பரப்பும் தென்றல் நாடு
தொன்மைமிகு கடல்முழுகிக் குளித்தெ டுத்துத்
தூயமணி முத்தாரம் அணியும் நாடு
வன்மைகொடு எவர்வரினும் போர்வாள் தாங்கி
வாகையுடன் ஓரசொலியை முழங்கும் நாடு
மென்மைமிகு தமிழ்எழிலை வளர்க்கும் மன்றம்
மேலோங்கும் நம்நாடு தமிழ் நாடு

இந்நாட்டைத் திராவிட நாடென்றும் சொல்வர்
இயல்புடைய நல்லறிஞர்; இந்த நாட்டில்
முன்கூட்டி முத்தகுடி தமிழர் என்போர்
நாகரிக முறிச்சியினால் வாழ்ந்த நல்லோர்
இன்பூட்டும் தமிழ்வாழ்வைப் பாடுங் காலை
இதயத்தால் பூரித்தேன்; ஆனால் இன்று
பின்பாட்டுப் பாடுகிற தமிழன் வாழ்வைப்
பேசுதற்கும் நாணுகின்றேன் கூசுகின்றேன்

உயிர்பெரிதா உன்மானம் பெரிதா என்றால்
உயிர்கிழிது உயர்மானம் பெரிதே என்பான்
உயிர்கொடுத்தம் தன்மானம் ஒன்றே காப்பான்
ஒருவாழ்வே தமிழ்வாழ்வு குறளின் வாழ்வு;
துயர்வருமேல் மானத்தை விலையாய்க் கூறித்
துணிமணிகள் உணவுவகை கிறையப் பெற்று
வயிறுவளர்க் குந்தொழிலால் உயிரைப் பேணி
வாழ்வதுவா தமிழ்வாழ்வு? மனுவின் வாழ்வு!

தன்னினத்தின் ஒருமகனைத் தமிழன் தன்னைத்
தறுக்குடையான் பிறநாட்டான் இழித்து ரைத்தால்
என்னினத்தை இகழ்ந்தவனை விட்டு வைவேயன்
என்றெழுந்த மறவாழ்வே தமிழ் வாழ்வு;
தன்னலத்தைத் தனிப்புகழைப் பணத்தைக் காசைத்
தக்கபடி காப்பதற்குச் சூழ்ச்சி செய்து
தன்னினத்தை மாற்றார்க்குக் காட்டித் தானைத்
தாங்குவதோ தமிழ்வாழ்வு? ஈன வாழ்வு!

ஒருகடவுள் ஒருசாதி என்ற பாங்கில்
ஓரினமாய், அயலவரும் உறவாய் நண்பாய்ப்
பெருமையுடன் தமிழ்மொழியை நாட்டைப் பேணிப்
பிடுபெற வாழ்வதுவே தமிழ் வாழ்வு;
பெருகுதொகைக் கடவுளரும் உயர்வு தாழ்வு
பிறவியினால் பேசுவதும் எண்ணில் சாதிக்
குறமனமும் பேதைமையும் அடிமைப் பண்பும்
கொள்வதுவோ தமிழ்வாழ்வு? கொடுமை வாழ்வு!

நம்பெயரில் தமிழிருத்தல், ஆடல் பாடல்
நாம்காணும் பிறற்படங்கள் தமிழைக் காட்டல்,
செம்மையுறு திருமணத்தில் தமிழை ஒதல்,
செய்தித்தாள் நற்றமிழை எழுதிக் காட்டல்,
நம்மினத்தார் உழைப்பில்உருப் பெற்ற கோவில்
நல்லதமிழ்ப் பாட்டொலியே முழங்கச் செய்தல்,
நம்பினனை பயில்கல்வி தமிழாய் நின்றல்,
நாடெல்லாம் தமிழாயின் தமிழ் வாழ்வு!

எத்தனைபேர் தமிழ்ப்பெயரைத் தாங்கி யுள்ளார்?
எவரேனும் ஓரிருவர் தமிழ்ப்பேர் சொன்னால்
பித்தரென ஏசுவதும் கட்சி சார்த்தித்
தி.மு.க. என்றிகழ்ந்தும் பேசல் உண்மை!
முத்தமிழும் தி.மு.க. சொத்தா என்ன?
முளைத்தபிற கட்சிகளில் தமிழர் இல்லை?
கொத்தடிமை மனப்போக்கால் அயல்மொழிக்கே
கும்பிட்டுத் திரிவதுவோ தமிழ் வாழ்வு?

வானொலியில் இசையரங்கில் தமிழ்தான் உண்டா?
வளங்கொழிக்கும் திரைப்படத்தின் பேச்சில் பாட்டில்
தேனமிழ்தத் தமிழுண்டா? பழிக்கக் கண்டோம்
தெளிவின்றி ஒன்றிரண்டு தமிழைச் சொல்லும்;
ஏனென்று கேட்பதற்குத் தமிழர் உண்டா?
எடுத்துரைப்பார்க்கு(கு) அத்துறையில் இடமே யில்லை
கானின்ற அத்திப்பூ கண்டாற் போலக்
காண்கின்றோம் ஒன்றிரண்டு தமிழ்ப்படங்கள்!

வாழ்ந்தொலிகள் மிகுகின்ற திருமணத்தில்
வடமொழியாம் செத்தமொழி சுமந்து செல்லும்
காழ்ப்புமிகும் மொழிப்பகைவர் புலம்பல் நன்றோ?
கண்கெட்டுத் திரிவதுவோ? வேற்றி னத்தைத்
தாழ்த்துகின்றேன் எனக்கருதேல் அவ்வி னத்தார்
தமிழ்த்தலைவர் தலைமைகொள மணங்கொள் வாரோ?
தாழ்த்துவது நாமன்று, நம்மி னத்தைத்
தாழ்த்துகிறார் தாழ்வதுவோ தமிழ் வாழ்வு?

செய்தித்தான் நடத்திவரும் திருக்கூட்டத்தார்
செய்துவரும் மொழிக்கொலையை கினைத்தால் நெஞ்சம்
வெய்துயிர்த்துச் சாவதன்றி வழியே யில்லை
வேண்டுமெனக் கொலைசெய்யும் இதழ்கள் தம்மைக்
கொய்தேறிய மனமின்றி நாமே காசு
கொடுத்தவற்றை வளர்க்கின்றோம்; துணிர்தெ முந்து
செய்யதமிழ் இடம்படத்த வருவோர்க் காணின்
சிரித்தொதுக்கி விடுவதுவோ தமிழ் வாழ்வு?

சிவபெருமான் மனைவியுடன் ஒருகன் என்னும்
சிறுவனையும் உடன்கொண்டு மதுரை நாட்டில்
உவகையுடன் தமிழ்மொழியின் சுவையைக் கூடி
உண்ணுதற்கே அவதரித்தார் என்பர் கசைவர்;
தவமுனியாம் திருமழிசை பாடல் கேட்டுத்
தண்டமிழின் பின்சென்றான் திருமால் என்பர்;
இவரெல்லாம் சமயமொடு தமிழைக் கூட்டி
இனிதாகப் பேசுவார் ஏற்றங் கொள்வார்.

கோவிலுக்குள் தமிழ்மொழியைப் புகுத்தல் காணின்
கொதித்தெழுவார் 'மேற்படியார்' முதலில் கின்று
தேவனுக்குத் தமிழ்சொல்லல் தீமை என்பார்!
தேவருக்குப் பாடையுண்டு அதைவிடுத்துச்
சிவனிலாத் தமிழ்சொன்னால் செத்தோம் என்பார்!
சிவன்மாலும் செத்தொழிவார் என்பார் அந்தோ!
கூவுகிற இக்குரற்குச் செவிகொடுத்துக்
குலைவதுவோ தமிழ்வாழ்வு? ஆய்ந்து சொல்வீர்!

“போற்றுபவர் போற்றட்டும்; புழுதி வாரித் தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்; தொடர்ந்து செல்வேன் ஏற்றதொரு கருத்தை என(து) உள்ளம் என்ருல் எடுத்துரைப்பேன் எவர்வரினும் நில்லேன்: அஞ்சேன்!”

வெண்பாப்

மலர் 5 || 8-11-58 || இதழ் 21

எழுத்தாளருக்கு “ரஷ்யப் பாடம்!”

இன்றைய ரஷ்ய எழுத்தாளர்களில் தலை சிறந்தவராகக் கருதப்படும் டாக்டர் ‘பாஸ்டர்’ நாக்’கின் ‘டாக்டர் ஷிவாகோ’ என்ற நூலுக்கு நோபல் கமிட்டி இலக்கிய நோபல் பரிசை அளிக்க முன்வந்தது. கமிட்டியின் அறி விப்பு வெளி வந்தபோது, டாக்டர் பாஸ்டர்நாக் அதுபற்றி மகிழ்ச்சி அடைந் ததாகவும் செய்தி வந்தது. ஆனால் இரண்டொரு தினங்களுக்குப் பின் அவர் அந்தப் பரிசு வேண்டா மென்று தனித்துவிட்டதாக மற்றொரு செய்தி வந்தது. இடையில் என்ன நடந்தது? எழுத்துரிமையில், பேச்சுரிமையில் ஆர்வம் கொண்டோர், சலுகைகள் மிகுந்த ஜனநாயகத்தில் பற்றுதல் கொண்டோர் ஆற்றும் சிந்திக்க வேண்டிய நிகழ்ச்சி இது.

மேற்படி நூல் ரஷ்ய மொழிகளில் பிரசுரமாகவில்லை. அதைப் பிரசுரிப்ப தற்கே அங்கே அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு முன்பே அந்த நூலின் ஒரு கையெழுத்துப் பிரதி இத்தாலிக்கு வந்துவிட்டது. இத்தாலியக் கம்யூனிஸ்ட் புத்தக வெளியீட்டாளர் ஒருவர்தான் பாஸ்டர் நாக்கிடமிருந்து அதை வாங்கியிருந்தார். மேலைநாடுகளில் அது பிரசுரமானது. ரஷ்யாவில் தோல்வி அடைந்தாலும், எவரும் கண்டிக்கக்கூடாதெனக் கருதப்படும் சில கொள்கைகளை ஆசிரியர் தெளிவோடு அந்த நூலில் கண்டித்திருந்தார். ஸ்டாலின் காலத்துக் குறைபாடுகள் நீங்க வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத் தாலும், அதற்கேற்ப 1956-ம் ஆண்டில் குருச்ஷேவின் நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்ததாலும், ஆசிரியர் சற்று கைநீயமாகவே அந்தப் புதினத்தை எழுதினார் என்றே கூறலாம். ஆனால் குருச்ஷேவ் பல்படி அடித்த பிறகு- அதிலும் ரஷ்ய மொழிகளில் அல்லாமல் மேலைநாட்டு மொழிகளில் நூல் பிர சுரமானதால்-ஆசிரியர் அகப்பட்டிருக்கொண்டார். மார்க்ஸியத் தத்துவங்களை அவர் கண்டிக்கவில்லைமென்றாலும், மேலைநாடுகளின் புகழ்ச்சியையே எரிச்ச லாகக் கொண்டது ரஷ்யா. அதற்கு நோபல் பரிசும் கிடைக்கிறது என்ற வுடன் ஆத்திரத்தோடு ரஷ்ய எழுத்தாளர் யூனியன் அவரை விலக்கித் தள் னிற்று. சோவியத் சர்க்காரின் ‘கெஜட்டு’களான சில பத்திரிகைகள், ஆசிரி யர் மீது வசை புரானம் பாடின. பரிசை மறுத்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுமாறு ஆசிரியர் வற்புறுத்தப்பட்டார். வெளி உலகிற்கு ஆசிரியர் மனப்பூர்வமாக மறுத்ததாகச் செய்தி தரப்பட்டது. மாட்வீம்கார்க்கிக்குப் பிறகு இலக்கிய மேதை என்று கருதப்பட்டவர் டாக்டர் பாஸ்டர்நாக். அவ ருக்கே இந்தக் கதி என்றால், இன்றைய சோவியத் எழுத்தாளர்களின் அடிமைத்தனம் மிக்க அவலநிலை பரிதாபத்திற்குரியதுதான்.

சோவியத் யூனியனில் ஒரு கட்சி ஆட்சி தொடர்ந்து நடப்பதும், கொள்கையில் மாறுபடுவோர் கொல்லப்படுவதும், அரசாங்கம் விரும்பு வதையே எழுதவேண்டுமென்று எழுத்தாளர்கள் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படு வதும் கண்கூடு. எல்லா உரிமைகளும் ரஷ்யாவில் மறுக்கப்படுகின்றன எனினும் முதலாளித்துவ வாதத்தை, ரஷ்யாவின் நடவடிக்கைகளே உறுதிப் படுத்துகின்றன. எழுத்தாளனுடைய சிந்தனை எங்கே கட்டுப்படுத்தப்படு கிறதோ அங்கே சுவையான வாழ்க்கை அமையாது. குறிப்பாக, ரஷ்யாவில் சமீபகாலத்திய இலக்கியப் பாதை பசையற்றதாகவும், கணிதப்பான்மையில் அமைந்ததாகவும், அழகும் தெளிவும் அற்றதாகவும், வரட்டுத்தனமாக ஏழ்மைகயப் பிரகாசப்படுத்துவதாகவும் இருப்பதை வளமான கற்பனை ஆர்வம் கொண்ட உலக எழுத்தாளர்கள் அறிவார்கள். சமீபகாலத்திய ரஷ்ய இலக்கியங்களைக் கொண்டே ரஷ்யாவில் எழுத்துரிமை எவ்வளவு தூரத்திற்குக் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். சமீபத்திய நிகழ்ச்சி அதற்கு மருடம் வைக்கிறது.

ஸ்டாலின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ரஷ்யாவின் தலைமைபீடக் குழப்பங் களால் உலக அரசுங்கள் வீழ்ச்சியுற்று வரும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு, இதுவும் ஒரு பேரிடியாகும். உலக அரங்கில் எழுத்தாளர்களை, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

யின்பால் இழுக்கும் கொள்கையில் இனி அவர்கள் தோல்வியுறுவது நிச்சயம். எண்ணுவதனைத்தையும் எழுதவேண்டும் என ஆசைப்படும் எழுத்தாளர்கள் முன்வேலியின்மேல் நடனமாட விரும்பமாட்டார்கள். கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆட்சிமுறை தனி மனிதனின் சிந்தனையை வளர்க்கப் பயன்பட்டதே இல்லை. எந்த நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி வந்தாலும் அந்த நாட்டின் எழுத்தாளர் கள் ஒற்றர்களால் கண்காணிக்கப்படுகிறார்கள். எல்லா எழுத்துக்களும் தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன. ரஷ்ய ‘எழுத்தாளர் யூனியன்’ தணிக்கைக் கென்றே அமைந்ததாகும்.

இந்த பயங்கரம் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்டு பல ஆண்டுகளாகிவிட்டன. இருப்பினும் ஒரு புதிய சிந்தனையை நாட்டுக்குத் தருவதற்கு டாக்டர் பாஸ்டர் நாக்கிற்குத் துணிச்சல் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், குருச்ஷேவின் ஆரம்ப காலக் கொள்கைதான். உலகமக்கள் எதிர்பார்த்ததைப்போலவே ரஷ்ய எழுத்தாளர்களும் குருச்ஷேவின் ஜனநாயகக் கொள்கைகளை எதிர்பார்த் தார்கள். அவர் ஸ்டாலினை தூக்கிப்போட்டு உடைத்ததைக் கண்டதும், ‘ஆகா, இனி நூறுவீத மலர்கள் நாட்டில் மலரும்!’ என அவர்கள் மகிழ்ந் தார்கள். இருந்தபோதிலும் பல ஆண்டு அடிமைத்தனத்திலிருந்து தங்களை மீட்டுக்கொண்டு புதுப்பாதையில் நூல்களை எழுத யாரும் முன்வரவில்லை. டாக்டர் பாஸ்டர் நாக் மட்டுமே குருச்ஷேவ் கொடுத்த வெளிச்சத்தில் ‘டாக்டர் ஷிவாகோ’ என்ற நூலை எழுதினார். பிறகு குருச்ஷேவே ஸ்டாலின் ஆகிவிட்ட தால் ஆசிரியர் குற்றவாளியாகிவிட்டார்.

உலக எழுத்தாளர்களுக்கு இதில் சரியான பாடம் இருக்கிறது. டாக்டர் பாஸ்டர் நாக் மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டதாக இன்னும் சில தினங்களில் செய்தி வந்தால் யாரும் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. கணவனும் மனைவி யும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது கட்டிலுக்குக் கீழிருந்து ஒற்றர்கள் வேவு யாப்பதே கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் சர்வசாதாரணம். ‘எழுத்துரிமை’ என்ற பேச்சை எடுத்தால் ‘சாவுரிமை’ அவர்களைச் சாரும். இதை உண்மையை இனி மறைத்துப் பயனில்லை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தொடர்பில்லாத சமதர்மக் கொள்கைகளை, இனி எழுத்தாளர்கள் பறைசாற்ற வேண்டும். அதன் மூலம் கம்யூனிஸ்ட் பயங்கரவாதிகளை ஒழிப்பதில் அவர்கள் முன்நிற்க வேண்டும். இரைதேடப் போய் வலையில் மாட்டிக்கொண்டதைப்போல் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை ஆக்கப்படுத்திய எழுத்தாளர்கள்தான், அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததும் ஒழிக்கப்படுகிறார்கள்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை திறமைமிக்க எந்த எழுத்தாளர்களையும் கம்யூனிஸ்டுகளால் வசியப்படுத்த முடியவில்லை. ஓய்ந்துபோனதும், ஓடிந்து போனதும், காய்ந்து போனதும், கருகிப்போனதுமான சிலரை, ‘ருசின்’ ஆசை காட்டி இழுத்துவைத்திருக்கிறார்கள். இந்த எழுத்தாளர்களால் மக்கள் கூட்டத்தின் எந்தப் பகுதியையும் கவரமுடியாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தமிழகத்தில் உள்ளவரை கம்யூனிஸ்ட்டுகள் தமிழக ஆட்சிபற்றிக் களவுகூடக் காணமுடியாது. முட்டுக்குமுட்டு, ஏழம்புக்கு ஏழம்பு, அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகளைத் தட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள். ஆகவே தமிழக எழுத்தாளர்கள் எந்தக் காலத்திலும் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி வந்து தங்கள் சிந்தனையைத் தடைப்படுத்தி விடுமென அஞ்சவேண்டியதில்லை. கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி வருவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த கேரள எழுத் தாளர்களே இப்பொழுது மாறிவிட்டார்கள். இன்றையக் கேரளக் கம்யூ னிஸ்ட் ஆட்சிக்கு விரோதமாக நடக்கும் காரியங்களில் பெரும்பங்கு மொன்பதர்களும் அவர்களே என்றாலும் மிகையாகாது.

வரட்டு இலக்கியங்களும், முரட்டுத் தத்துவங்களும் எந்த எழுத்தாள ருக்கும் உடன்பாடானவை அல்ல.

கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி அவற்றைத் தவிர மற்றவற்றைத் தடை செய்து விடும்.

எழுத்தாளர்களே! டாக்டர் பாஸ்டர் நாக்கின் கதி, நம்மில் யாருக்கும் வராமல் இருப்பதற்காக, கம்யூனிஸ்டுகளை எதிர்த்து ஒரு அணியில் திரளு வோம்.

சிந்தனை வளர்ப்போம்!
சிறகடித்துப் பறப்போம்!
அரிவாளால் அறுத்து, சுத்தியால் நொறுக்கப்படாமல் கிழைப்போம்!
வாழ்க சிந்தனை!
விற்க சர்வாதிகாரம்!

—கய்யா தாசன்.

வெண்பாப் போட்டி-30.

ஈற்றடி :
நின்ற நிலையே நிலை.

முடிவு தேதி 15-11-58.

தென்றல் வெண்பாப் போட்டி : : சென்னை - 6.

மௌலானு சூமியின் கிளிக் கதை

வர்த்தகன் ஒருவன் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு கிளியைப் பிடித்துவந்து ஒரு குறுகிய கூண்டில் அடைத்து வைத்தான் அது துயரம் தொத்த விடுதலையை வேட்டது. ஒரு நாள் தன் வாணிபப் பொருள்களோடு அவன் ஹிந்துஸ்தான் புறப்பட்டான் அஞ்ஞான்ற அவன் தத்தையை அணுகி, ஏதேனும் வெகுமதியை நாடுகிறதா எனக்கேட்டான். அப்புள் புகன்றது: 'அங்குள்ள எனது கூட்டத்தார் சுதந்தரத்தோடு கானகத்தே பறக்கின்றனர். அவர்களிடம் சென்று என் நிலையைப் புகலும்; நான் இங்கு நம்பிக்கையிழந்திருக்க அங்கே, நீங்கள் வானவெளியிலே பறக்கின்றீர்; அன்னுசிப் பழங்களைக் கொத்தித் தின்கின்றீர்; நீருற்றுக்களில் மூழ்கி எழுந்து, மரகதமாய் மின்னும் நுமது இறக்கைகளைச் சூரியவெளியில் உலர்த்துகின்றீர்.'— (இச்செய்தியை அவற்றிடம் புகலும்' என்றது அது) தத்தையின் செய்தியோடு வர்த்தகன் கிளம்பினான். காட்டினருகே வந்தான்; அங்குக் கண்டான் கிளிகளின் கூட்டத்தை; தன்கிளி தந்த செய்தியையும் விண்டான். உடனே ஒரு கிளி பொத்தெனத் தரையில் செத்து விழுந்தது. ஒருக்கால் அது தன் கிளிகுச் சொந்தம் போலும், எனவேதான் அப்படி வீழ்ந்தது என்றெண்ணியவாறு அவ்விடம் விட்டகன்றான். வர்த்தகன் விடு திரும்பியதும் கூண்டுக் கிளியிடம் சென்றான்; மாண்ட கிளியைப் பற்றியும் சொன்னான். அக்கிளியின் கதிகேட்ட கூண்டுக்கிளி, அக்கணமே கட்டையைப் போல் செத்து வீழ்ந்தது. வர்த்தகன் கத்தினான்: 'அந்தோ, எனது பறவையைக் கொன்று விட்டேனே! என் அருமை அழகுப் பறவையே...! இது இறைவன் திருச்சித்தம் போலும்! அக்கிளியினுடலைத் துயருடன் கூண்டிலிருந்து வெளியிலேடுத்துப் போட்டான். உடனே கிளி சிறகடித்துப் பறந்தது. அருகேயிருந்த மரமொன்றில் சென்றமர்ந்தது. வியப்பிலே குளித்திட்ட வர்த்தகனிடம் அது விளம்பிற்று: 'வாராய், எனது மண்பன் அனுப்பிய செய்தி, என்னைப் போல் நீயும் மரணி, அப்படி மரணிப்பதன் மூலம் மீண்டும் விடுதலை பெறு!' என்பதுதான். எனது ஆருயிர் எஜமானே, போய்வருகிறேன். அந்தச் சயிக்கையை நான் மதியோடு புரிந்துகொண்டேன். நீயும் மரணித்துவிட்டதாக எண்ணு, நீயும் விடுதலை யுறவாய்— இம்மண்ணுலகச் சிறையினின்றும் வானுலகுக்குச் செல்லும் விடுதலை.'

[பாரசீகப் பெருங்கவிஞர்கள்.]

நான்! தான்!

அதிகாலையிலே, இலையடர்ந்த தோட்டத்திலே ஒரு பறவையின் பாடல் காற்றில் மிதந்தது. அது எத்தனை இனிமையாக இருந்தது! "உன் உள்ளத்தில் எது இருப்பினும் வெளியிடு-பாடு, அல்லது துயரப்படு, அல்லது பெரு மூச்சுவீடு அல்லது அழு!" (என்றது அப்பாடல்.)

மெழுகுதிரி எரியும் உன் கதையை நிறுத்தப்பா! அதைக் கேட்டுக் கேட்டுக் காது புளித்துப் போய்விட்டது. இன்பமாய் எரிந்து மடியும் ஈசலைத்தான் நான் மதித்துப் போற்றுகிறேன்.

எப்படி, எங்கிருந்து என்ற இவ்வலகிலிருந்து ஒடு-இருப்பதா, இல்லாது போவதா என்ற புயலிருந்து (ஒடு!) "தான்" தன்மை உன் குந்தியில் குடி கொள்ளட்டும்;

சிகத்தர் தன் வழிகாட்டியிடம் சாதூர்யமாகப் பேசினார்: "நிலத்திலும் நீரிலும் அலைந்து திரியும் இக்கடின முயற்சியில் பங்கும்கான்; களத்தைவிட்டு விலகி மீன்று போராட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிராதே! போராட்டத்தில் இறங்கி மடி. அது வாழ்வதைவிடச் சிறந்ததாகும்."

கை அரசன் அரியணையும், ஜாம் சக்ரவர்த்தியின் கிரீடமும் மண்ணே; கோயிலும், தேவாலயமும், இப்ராஹீமீன் கபுரமும் மண்ணே; என்னகத்தே என்ன திறம் உண்டு என்ற நாள் அறியேன்— நான் வானங்களுக்கு அப்பால் கோக்குகிறேன்! எனினும், நானும் மண்ணே!

உன்னுடைய ஒரு பிடி மண்ணினுள்ளே ஓர் இதயமும், சூடான குருதியும் இருப்பின்; வசந்தகால மேகங்களிடமிருந்து நீ அழக் கற்றுக் கொண்டிருப்பின், உன்னுடைய துயரக் கண்ணீரிலிருந்து சிகப்பு மலர்கள் முகை அவிழும்.

ஒவ்வொரு மூச்சிலும் புதிய உருவங்கள் வளர்க்கப்படுகின்றன. எந்த ஓர் உருவிலும் வாழ்வு நிலைத்து நிற்காதிலை, உன்னுடைய இன்று, உனது தேற்றை மாநிதியே இருந்தால் உன் மண்ணிலே எந்தத் திப்பொறியும் இல்லை யென்றுணர்

உன் இதயம் என்பது என்ன என்று நீ விசாரணை செய்கிறாயா? நெருப்பு அறிவை விழுங்கியதும் இதயம் ஜன்னமாயிற்று. போராட்ட இன்பம் இதயத்துக்கு உகந்தது. அது நின்றதும் இந்த இதயம் மீண்டும் மண்ணாகிவிட்டது.

மரணத்தைப்பற்றி எண்ணியதுமே உனது உள்ளம் பற்றுகிறது; சுண்ணாம்பைப் போல் வெளுத்துவிடுகிறது, அஞ்சாதே! இன்னும் அதிகப் பருவமான 'தான்' தன்மையடை! அதன் பிடிப்பிலே மரணத்தின் பின்னும் நீ சாகமாட்டாய்!

—மகாகவி இக்பால்.

தமிழர் பண்பாடு

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் வரலாற்றில் புகழிடம் பெற்ற தமிழினம் தனக்கென ஒரு தனிப் பண்பாட்டினைப் பெற்றிருந்தது. அத்தகு சிறப்புப் பெற்ற ஓர் இனம் கி. பி. இரண்டிற்குப் பிறகு சீர்கெட்டமைக்குக் காரணம் என்ன? இந்த வினாளை எழுப்பாத தமிழ் மகன் எவனாக இருக்கலாம். ஆனால் தெரிந்த விடையைக்கூட ஒப்புக் கொள்ள அவன் பழங்காலப் பழக்கம் இடம் தருதல் இல்லை. வியப்புத் தான்.

சீர்பெற்ற தமிழ் மகன் வாழ்ந்த கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு நிகழ்ச்சி ஒன்றையும், அக்காலத்தே வடவாரியர் பண்பாடுபற்றிய ஒரு நிகழ்ச்சியையும் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ அடிகள் அழகு பெற அமைத்துள்ளார். இந்தச் சிறு நிகழ்ச்சி மூலம் தமிழர் பண்பாட்டின் தனிச் சிறப்பு தலை தூக்கி நிற்கின்றது.

இளங்கோ அடிகள் முத்தமிழ் விளம்பும் செந்தமிழ்ச் செல்வர். தமது நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் கதையோட்டத்திற்கு இடையூறு இல்லாமல் சில தமிழ்ப் பழக்க வழக்கங்களையும் கூறுகிறார். சிறு கதைகள் கூறச் சிந்திக்க வைக்கும் சிறப்பு இளங்கோ அடிகட்கே உரியது. சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரைக் காண்டத்தில் ஒரு சிறுகதை-பெரும் கதையாகிய கோவலன்—கண்ணகி வாழ்க்கையில் பங்கு பெறும் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியும் கூட. இக்கதை தமிழகத்து மக்களில் பலர் அறிந்தும் உள் உள்ளார்.

ஒரு பார்ப்பனப் பெண் தன் அருமைக் குழந்தையைத் தொட்டிலில் தூங்கச் செய்து, இடையூறு வராமல் இருப்பதற்கெனத் தங்கள் மனையில் பல காலம் வளர்த்து வந்த கிரிப்பிள்ளையைத் தொட்டிலுக்குக் காவல் வைத்து, தண்ணீர் எடுத்து வரச் சென்றார். தண்ணீர் மொண்டு விட்டிருந்த திரும்புகையில் கிரிப்பிள்ளை விட்டு வாயிலே பிள்ளைகைக் கண்டான்; கிரிப்பிள்ளையின் வாயெல்லாம் இரத்தம் ஊறிய நீர்; நமதுருமைக் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டனரே கொடுமையின் உருவம் நிற்கின்றது என்று தண்ணீர்க்குடத்தைக் கிரிப்பிள்ளையின்மேல் போட்டுடைக்கக் கிரிப்பிள்ளை உயிரிந்தது. துடிக்கின்ற உள்எந்தோடு தொடட்டிலருகே சென்ற அவன் இடிபோலச் சமைந்து விட்டான். தொட்டிலிலே குழந்தை தூங்கிக்கொண்டிருக்க, தொட்டிலின் அருகே பார்ப்பனன் பட்டம் கிழிக்கப் பெற்றுக் குற்றயிராய்க் கிடக்கும் கோலத்தைக் கண்டான் உள்ளம் ஊசலாடிற்று. குற்றம் செய்யாத உயிர் ஒன்றைத் தவறுதலாக எண்ணியல்லவா கொன்றுவிட்டேன், கொடுமை! என உள்ளம் வெந்தான். அவளருமைக் கணவன் வந்தான்; நடந்தவை அறிந்தான். நடப்பது கூறினான். பெரும் பாவம் செய்து விட்ட பெண்ணோடு ஒருபோதும் வாழேன் என்று கூறவில்லை. கிரியைத்

தவறாகக் குழந்தையைக் கொன்றது என்றெண்ணிக் கொன்று விட்ட காரணத்தால் கொடிய பாவம் வந்துற்றது; கொடும் பாவம் விட்ட கன்ருல்தான் இனி இல்லில் இருப்பேன்; இப்பொழுதே காசி செல்லப் போகின்றேன் என்று இயம்பலுற்றான். கணவனின் கடுஞ்சொல்லையும், பாவம் போக்கும் பாதையினையும் பாவையவன் பாங்காகக் கேட்டேன். பார்ப்பனனும் பகர்ந்திட்டான். ஒரு ஏட்டுத்து எழுத்தாணி கொண்டு, தமிழகத்தில் அன்றைக்கு இன்றைக்கும் அறியாத வடமொழி கொண்டு வரையலுற்றான். “என் மனைவி அறியாமல் கிரியைக் கொன்றுவிட்டாள்; கொன்ற பாவம் கொடிது, கொடிது. அதனால் பாவ முடையவளுடன் பாரி வரமுன். பாரி நான் காசிக்குப் புறப்பட்டு விட்டேன். ஆனால் கிரியைக் கொன்ற கொடிய பாவத்தை நீக்குதற்கு யாரேனும் பொருளுதவி புரிந்திடாமல் மீண்டும் எந்தன் இல்லையே இப்பமாய் இருத்தல் முடியும்” என்றெழுதி ஏதனை மனைவியிடம் சொடுத்தும் காட்டிற் குச் சென்றுவிட்டான். பார்ப்பனனின் பாங்கான மனைவியும் தமிழகத்து விதியிலே திரியலுற்றார். விட்டிருந்த விடு வெறும் கையோடு திரும்புகின்றான். தமிழகத்து மாந்தர்கள் அக்காலத்தில் அறிவு மேம்பட்டிருந்தார்கள் போலும். இறுதியிலே அருளுள்ளம் கொண்ட அழகு பொருந்திய அருமைக் கோவலனைக் கண்டான். கொண்டுவிந்த ஏதனை எடுத்து நீட்டலுற்றான். கோவலனும் ஏட்டினை எட்டிப்பிடித்திட்டான். ஆனால் வட்டெழுத்து மட்டும் வடிவாய் அறிந்த அவன் வடவெழுத்து அறியான் போலும். ஏட்டிலே ஏது இயம்பியுள்ளது என்றவனைக் கேட்க, அன்னவனும் ஆதியோடந்தமாக அறையலுற்றான். குன்றக் கொள்கைக் கோவல வழுதி ஏழை கண்ணீர் துடைக்கும் காவலன் அன்றே! வேண்டும் பொருள் கொடுத்து அவளை அனுப்பிவிட்டான். சென்ற அவன் சீராகக் காட்டிற் குச் சென்ற தன் கணவனைக் கையோடழைத்து வந்தான். விட்டிருந்த வந்தவர்கள் செய்த கேட்டிற்கு ஒரு செயலால் செய்யலுற்றார்கள். கிரியைத் தவற

க் கருதிக் கொன்றமையால். அழகான அக்கிரியைப் போலத் தங்கத்தில் பாங்காய் அமைத்தொன்றைப் பார்ப்பான் ஒருவனுக்குத் தானமாய்த் தந்தனர். பாயம் நீங்கிற்று. பார்ப்பனன் விட்டிடில் இன்பமாய் இருக்கின்றான்.

இந்தக் கதைகையைச் சிறு நிகழ்ச்சி என்று மட்டும் எண்ணுதல் தவறு. இது ஒரு பகுதிப்பட்டவரின் பண்பாடாகும். மற்றொரு செய்தி மண்புடைத் தமிழர் வாழ்வில் நடைபெற்றதாகும். இந்த நிகழ்ச்சி பெருங்கதையாகிய கோவலன் வாழ்க்கையோடு ஒன்றி நிகழ்வதாகும்.

காலையிலே தன் காதுயின் தலை யினிலே மலர்கூட்டி மாடிமுத்த முயின் மங்கையவன் மாண்புடைய சீறடிச் சிலர்பில் ஒன்றுபெற்று விற்று வர மதுரை கோக்கிக் கோவலன் புறப்பட்டான். கோவலனின் மனமெல்லாம் கண்ணகி நல்லாளுடன் இனி இன்பமாய் வரமலாம் என்றே எண்ணிற்று போலும். தன்னை மறந்தான். குழலை முற்றும் மறந்தான். எதிப்பும் இமீலேற்றையும் எண்ணான். சென்றகொண்டே இருந்தான். வழியிலே கூற்றத் துதலும் கொடிய உள்என் கொண்ட கள்வனும் அரண்மனைப் பொற்கொல்லின் தீயினை முதிர்வடைபட்டான். முன்பே அரண்மனையின் அரசியாரின் அழகமைந்த பொற்சிலம்பைக் கவந்த கள்வன் பொற்கொல்லன். அந்தத் திருட்டினை மறைக்கத் தீட்டிய திட்டத்திற்குக் ததாநாயகனாக கருணை மறவனாக கோவலன் ஆக்கப்பட்டு, மன்னவன் சிந்தியது

“தாழ்ந்ங் ளோதை தன் காற் சிலர்பு கன்றிய கள்வன் கையதாடுக் கொன்றச் சிலர்பு யோனைக் கம்பகை” — என்றுரைக்கக் கோவலன் கொல்லப்பட்டான்.

கோவலன், கொடுங் கரங்களை இடையே கோர விளையாட்டுச் செய்யும் கொடுவாளால் துண்டாடப் பெற்றான். கொடுமை! குற்றம் செய்தறியாக் கொற்றவன்கூட, கோவலன் கள்வனான ஆய்ந்தறியாமல் “கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க்”

என்று கூறிவிட்டான். தவறுதான் என்பதைச் சிந்திக்கவில்லை மன்னவன். கண்ணகி நல்லாள் கற்புடைய பெண்ணுள் கையிற் தனிச் சிலம்பேந்தி காவலனின் கோல் கோடியானையைக் கோடிட்டுக் காட்டினான். மன்னவனும் தான் தீர்ந்த செயலுக்குப் பொற் கொல்லனரே பொறுப்பானான்; அந்தப் பொற்கொல்லன் கொற்கேட்டு பெருந்தீங்கன்றே இழைத்துவிட்டேன். இனி ஒரு போதும் வாழேன் என்றுரைத்து உயிரிவிட்டான்.

இதுவும் இளங்கோவால் எழுத்துக் கூறப்படும் செய்தியாகும். இது முழுக்க முழுக்க தமிழர் பண்பாடாகும். முன்னர் கண்ட கதைபோன்ற செய்திதான் இது. பார்ப்பனப் பெண் தன் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டது கிரிப்பிள்ளை என்று தவறாகக் கருதி கிரிப்பிள்ளையைக் கொன்று விட்டான். கிரிப்பிள்ளை அற்றினை தானே என்று விடவில்லை. அதுவும் அதன் தாய்க்கு அருமைமையான உயிர்தான் என்ற கருத்தில், கிரியைக் கொன்ற பாவத்தைப் பொன்னால் ஒரு கிரிப்பிள்ளை பெய்து பார்ப்பானுக்குத் தந்து பாபத்தைப் போக்கி நல்லவாழ்வு வாழத் தொடங்கினான் பார்ப்பனன்.

அதேபோல் தன் அருமை தேனியின் பொற்சிலம்பைக் கன்றிய மன்னவன் கோவலன் போலும் என்று தவறாகக் கருதிப் பண்டியன் கொல்விந்தான். ஆனால் தன் செயல் தவறானது என்று தெரிந்தபின் கோவலனைக் கொன்றமை பெரும் பாபச் செயலன்றே! அதனை எவ்வாறு போக்குவது என்று அமைச்சரவையை அழைத்துக் கோவலனைப் போலத் தங்கத்தால் உருவம் சமைத்து, தானம் பெறுதற்கே தவம் செய்து பிறந்த குலத்தினனாகிய பார்ப்பனன் ஒருவனுக்கு அளிப்புகள், பாயம் போகும் என்று பாபநிக்கம் செய்யவில்லை பண்டியன். உயிரிவிட்டான் மறந்தமிழன். ஒருயிரைத் தவறாகப் போக்கியமைக்கு ஏற்ற செயல் தன்னுயிரைத் தருதலே அன்றி வேறன்று என்று உயிரிவிட்ட பண்பு தமிழர் பண்பாக ஆகும். கொன்ற பாயம் தானத்தால் போகும் என்பது ஆரியப் பண்பாடு ஆகும்.

இந்தப் பண்பாடுகளை இளங்கோ அடிகள் கோடிட்டு “இது இது தமிழர் பண்பாடு அல்லவை ஆரியர் பண்பாடு” என்று கூறவில்லை. என்னுள்ளம் கனிதை யோட்டத்தில் காணப்படும் சில பல நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு நம் தமிழர் பண்பாடு எவ்வளவு சிறப்புடையது என அறியுப்போது அகமெல்லாம் மகிழ்ச்சியால் குளிக்கின்றது. அத்தகு இனம் இன்று சீர்கெட்டு, முறைவிட்டு, கறைபட்டு இருப்பது தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு குறைபாடு ஆகும். இக்குறையை இனி வரும் தமிழ்ச் சமுதாயம் நீக்குதல் வேண்டும்?

—கதிரவன், பி. ஏ. (ஆனார்கு)

முதல் வெளியீடு வந்துவிட்டது!
“தெவிட்டாத திருக்குறள்”
 (அரும்பெறல் ஆராய்ச்சி விரிவுரை)
 ஆசிரியர்: புலவர் சுந்தரசண்முகவர்
 காண்த்துப்பால் முதல்
 மாதமிருமுறை வரும். பழைய உரைகளும் உண்டு.
 ஒன்று 15 ரூ. வரை.
சைபத்தமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.
 ஏஜண்டுகள் தேவை.

உளமையன் கோட்டை

கண்ணகாசன்

இருவரும் அரண்மனை வாசலை விட்டு வெளியே வந்தார்கள், வீரத்தேவன் எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் வெகுவாகக் கலங்கி இருந்தான். இராமசுமித்தேவரும் அமைதியாகவே வந்து கொண்டிருந்தார். மருநரசர் மனதைக் கலைக்க, கறத்தானுல் முடியும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். தெற்குவாசல் வரையும் இருவரும் பேசாமலேயே வந்தார்கள். வீரத்தேவனுடைய கவலைபடிந்த முகத்தைக் கண்ட இராமசுமித்தேவர், அவனை அமைதிப்படுத்த விரும்பிப் பேச்சைத் துவக்கினார்:

“ஓ ஓண்ணு மனசைத் தளர விட்டுடாதே. கறத்தான் இப்படித்தான் பேசுவான். பெரிய மருதுபாண்டியர் இவன் பேச்சுக்குக் கட்டுப்படுவார். இருந்தாலும் சின்னப்பாண்டியரையும் பார்ப்போம். அவருக்குப் போர் என்றால்தான் ஆசை. திண்டுக்கல்லிலேயே அவர் சப்தமெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். படைபலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்காகக் கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்கிறார். இதுமாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பம் வருகிறதென்றால் அவர் நிச்சயமாக உதவி செய்வார். இந்தக் கறத்தானையும் அவர் மடக்கிவிடுவார். வேண்டுமானால் பார், உனக்கு சிவகெங்கையின் உதவிகொடுக்கும்.”

வீரத்தேவனை அமைதிப்படுத்தத்தான் தேவர் இவ்வளவும் சொன்னார். ஆனால் அவருக்கே சந்தேகத்தின் இருந்தது. எட்டாண்டு காலம் திண்டுக்கல்லிலும், மேட்டுப்பட்டியிலும், விளம்படத்திலும், வத்தலக்குண்டிலும் நிம்மதியின் திணைந்த மருதுபாண்டியர் கூடுமானவரை தம் காலம் முழுவதிலும் சிவகெங்கை அமைதியாக வாழட்டும் என விரும்புவதைத் தேவர் அறிவார். சலவைக்கல் மண்டபத்தில் கூட, போரைப் பற்றிச் சலிப்போடுதான் பேசினார் பெரிய மருதுபாண்டியர். இருந்தாலும், சின்னமருதுவிடம் தேவருக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.

“யார் அந்தக் கறத்தான்? என்று கேட்டான் வீரத்தேவன்.”

“அவன் இந்தப்பக்கத்து ஊர்க்காரர்தான். வேட்டையாடுவ

திலே மிகவும் கெட்டிக்காரன்; துப்பாக்கி சுடுவதில் மிடுணன்; ஏராளமான கரடிகளையும், சிறுத்தைப் புலிகளையும் கொன்றிருக்கிறான். அவன் வீரத்துக்காவே மூத்த மருதேந்திரர் அவனைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். மருதேந்திரர் குடும்பத்தைவிட இன்றைக்கு நிம்மதியாக இருப்பது அவன் குடும்பந்தான். வாரச் சந்தைகளில் மகமம் பணம் வசூலிப்பதுகூட அவன் பொறுப்புத்தான். சிவகெங்கையில் எல்லோருக்குமே அவனிடம் கொஞ்சம் பயம் உண்டு” என்றார் தேவர்.

“இவ்வளவு செல்வாக்குள்ளவன் இப்படிப் போசுபோசு மருநரசரின் உதவி எங்கே கிடைக்கப் போகிறது!” என்றான் வீரத்தேவன்.

“அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. எதற்கும் மாலையில் சந்திக்கும் போது, இந்தப் போராட்டத்தில் வெற்றி நிச்சயம் என்பதை அவருக்கு உறுதியாகக் கூறு முயற்சிபலிக்காது என்றால்தான் மருநரசர் எதையும் தட்டிக் கழிப்பார். கடக்கக்கூடிய காரியங்களில் தொல்லைகளைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்” என்றார் தேவர்.

இருவரும் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தபொழுது, அஞ்சுகம் புத்தாடை புனைந்து அழகை உருவாக எதிரே நின்றான். விடுதிக்கு முன்னே இரண்டு கூட்டுவண்டிகள் அவிழ்க்கப்பட்டுக் கிடந்தன. யாரோ வழிப் போக்கர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தேவர் தெரிந்துகொண்டார்.

“என்னப்பா! என்ன ஆச்சு?” என்று கேட்டான் அஞ்சுகம்.

“சாயங்காலம் திரும்பவும் போகிறோம்” என்றார் தேவர்.

அவன் வீரத்தேவன் முகத்தைப் பார்த்தான். அந்த முகம் வெற்றியைக் காட்டவில்லை.

“கண்டிப்பாக உதவி கிடைக்கும்” என்று மிகவும் தெரிந்தவள் போல் சொன்னான். அப்போதும் வீரத்தேவன் முகம் மலரவில்லை.

“ராணியம்மாவிடம் நானும் வந்து சொல்கிறேன். ராணியம்மாள் சொன்னால், ராசா கேட்பார். அப்பொழுதே உதவி கிடைக்கும்” என்றான் அஞ்சுகம்.

எப்படியாவது வீரத்தேவன் முகத்தை மலர வைத்துப்பார்க்க வேண்டுமென்பதே அவள் ஆசை. வீரத்தேவன் இதைப் புரிந்துகொண்டான். ஒப்புக்காசச் சிரித்தான். அவள் உள்ளம் குளிர்ந்தது. மூவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அங்கே புதிதாக வந்த இரண்டு குடும்பங்கள் ஓய்வேடு துக்கொண்டிருந்தன. கறப்பாபி ஆத்தான் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். விடுதிக்கு மானியமான நிலங்களிலிருந்து, பொருள்கள் வந்து குவிந்திருந்தன. அந்தக் குடும்பத்தினர் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் எனத் தேவர் விசாரித்தார். பாளையங்கோட்டையில் ருந்து வருவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். வீரத்தேவன் அவர்கள் பேச்சைக் கூர்ந்து கவனித்தான். பாளையங்கோட்டையில் ஏதோ கலவரம் வரப்போவதாகப் பிதி கிளம்பிற்றும். அதனால் பல குடும்பங்கள் பாளையங்கோட்டையைவிட்டே வெளியேறிவிட்டனவாம். அவர்களும் சிவகெங்கைக்கு வந்து பிழைத்துக்கொள்ளலாம் என்று வந்திருக்கிறார்களாம். அந்தக் குடும்பங்களிலிருந்து ஒரு முதியவர், மிசவும் சலிப்போடு சொன்னார்:

“சரியின் பிடிச்ச இந்தச் சண்டை எப்பத்தான் ஓயுமோ, கடவுளே! நங்க எப்பத்தான் நிம்மதியா ஒரு வேளை சாப்பிடுவோமோ! இந்த சண்டாளன் கட்டபொம்மன் பண்ணுள் வேலை, ஓலகத்துக்கே நிம்மதியில்லாமப் போச்சு. காடு கழனி கைக் கவனிக்க முடியலை. வயக்கடு வெளஞ்சு நாஜு வருஷம் ஆச்சு. உழுது ஆரம்பிச்சா, சண்டை; வெதை பாவுற யேத்தில் சண்டை; நாத்து நடக்கூடாதி—இல்லாமப் போச்சே. கடவுளே! எல்லாத் தையும் வெள்க்காரன் எடுத்துக்கிட்டா ஊர்ல அமைதியாவது இருக்கும்! ஒவ்வொருத்தனுக்காக ஆயிரம், ரெண்டாயிரம்பேர்செத்து... தினசரி சந்தையில் இருக்கிற கூட்டத்தைவிட சுகாட்டுலயில்ல அதிகமா இருக்கு!... இவ்வாறு பாருங்க அய்யா!

எம் மக. கட்டிக்குடுத்த ஆறு மாசத்தில அறுத்துட்டு வந்திட்டா. பட்டாளத்தில் போய் செத்துப்போயிட்டான் மாப்பிள்ளை. என்ன பண்ணப்போறமோ; ஆண்டவன் எந்த வழி விடுவானே! சொந்தக்காரங்க, துரக்காரங்களைச் சந்திக்கக்கூட முடியாமப் போச்சு. நல்ல வேளையா இந்த ஊராவது சங்கடமில்லாம இருக்கு. அதனுல்தான் இங்க வாரோம். இல்லைண்ண எங்களுக்குப் போக்கிடம் ஏதுய்யா!”

தேவருக்குக் கலக்கம் மிகுந்தது. வீரத்தேவன் வேதனையோடு பட்டியல் கல்லில் அமர்ந்து விட்டான். சிறையை உடைக்கப் போகிற செய்தி, எங்கே வெளியாகிவிட்டதோ என்ற கவலை அவனுக்கு. இப்படிச் சலித்துப் போயிருக்கிற மக்களை எப்படித் திரட்டப்போகிறோம் என்றும் கலங்கினான். காணாமற்போன தங்கைக்காக அவன் நெஞ்சம் எவ்வளவு கலங்கிற்று! கணவனை இழந்த மகளுக்காக ஒரு தந்தை கொள்ளும் கலக்கம் அதைவிடப் பெரியதல்லவா! போரில் அவனுக்கும் ஆசை இல்லைதான். ஒரு ஊமைத் துரைக்காக எவ்வளவுபேர் சாக வேண்டி இருக்குமோ என்பதும் அவன் நெஞ்சைத் துளைத்தது. இருப்பினும் அவன் மறவனாகையால், எடுத்த காரியத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக நெஞ்சைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான். பாளையங்கோட்டையில் கிளம்பிய பிதிக்கு அடிப்படை என்ன என்பதை, அவர்களிடம் விசாரித்தான். வெள்க்காரர்களின் தமிழ்ப்பட்டாளம் ஏராளமாக அங்கே குவிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். அந்தப் பட்டாளம் கன்னிப் பெண்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போகப் போவதாக வந்தநூலவீற்றும். அதனுல்தான் பல குடும்பங்கள் வெளியேறினவாம்!

“அப்பாடா!” என்று பெருமூச்சுவிட்டான் வீரத்தேவன்.

அன்றுமாலை, தேவர், வீரத்தேவன், அஞ்சுகம் மூவரும்

அரண்மனையை நோக்கிப் புறப் பட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் சிவகெங்கையின் தெருக்களைக் கவனித்தான் வீரத்தேவன். வேடிக்கைகளும், விநோதங்களும், முகமலர்ச்சியும், உற்சாகமும், நாட்டியங்களும், கூத்துக்களும், சிவமப் விளையாட்டுக்களும்.....விரத்தேவனுக்குப் பொருமை ஏற்பட்டது. இந்த உற்சாகம் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் இல்லையே! பீதியும் பயமும் அல்லவா அங்கே நிறைந்து வழிகின்றன! -மருதரசர் ஆட்சியிலே அவனுக்குப் பெருமிதம் ஏற்பட்டது. இந்த மகிழ்ச்சியைக் கெடுத்துக்கொள்ள அவர்தான் எப்படி விரும்புவார்! அவர் உதவிசெய்ய மறுத்துவிட்டால் கூடத் தவறில்லை என்று கருதினான் வீரத்தேவன். அப்படியே உதவிசெய்ய அவர் சம்மதித்து விட்டால், அதை வெள்ளைக்காரர்களுக்குத் தெரியாமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும் எண்ணினான்.

கம்பீரமான அரண்மனையின் முகப்பு வாசலுக்குள் அவர்கள் நுழையும்போது, முதன் முதலில் அவர்களை எதிர்கொண்டவன் கறுத்தான். அவனைக் கண்ட உடனேயே தேவருக்கு ஏழு நாடிகளும் அடங்கிவிட்டன. வீரத்தேவன் அவனிடமும் ஒரு அனுதாபத்தை எதிர்பார்த்த வனும்,பரிதாபத்தோடு அவனைப் பார்த்தான்.

‘என்ன தேவரே! நீர் மரியாதையைக் கெடுத்துக்காமப் போகமாட்டீர்... இல்லையா! ஒங்க ஆத்தா, அப்பன் சம்பாதிச்சது இருந்தா ஊமைத்துரைக்குக் குடுத்தனுப்பும்...ராசாவை நீங்க பார்க்கமுடியாது’ என்றான் கறுத்தான்.

‘இன்னிக்கு சாயங்காலம் எங்களை வரச்சொன்னார். அதக்காகத்தான் வந்திருக்கோம்...’ என்று பணிவோடு சொன்னார் தேவர்.

‘இல்லைண்ணு சொல்லுக்குத்தான் வரச்சொன்னார். அதை நானே சொல்லிட்டேன்; போகலாம்’ என்றான் கறுத்தான்.

‘நீ என்ன சொல்லுது? நீயார் சொல்லுக்கு?’ என்றான் அஞ்சகம்.

தேவர் அவள் வாயைப்பொத்தினார். இவர்களைச் சித்திரமேன் மாடத்திலிருந்து கவனித்தார் பெரிய மருதுபாண்டியர். ஒரு ஆளை அனுப்பி, அவர்களை அழைத்து வரச் சொன்னார். அந்த ஆள் வந்து அவர்களை அழைக்கும்போது, கறுத்தானும் கூடவே சென்றான். சரி, காரியம் முடியாது என்றே முடிவு

கட்டிக்கொண்டான் வீரத்தேவன்.

மாடத்திலிருந்து மருதுபாண்டியர் முகப்புக்கு இறங்கி வந்தார். மூவரையும் அமர வைத்தார். கறுத்தான் நின்றகொண்டிருந்தான். அவன் நிற்பது மருதரசருக்கும் சங்கடமாகவே இருந்தது. ஆனால் அவனைப் போகச் சொல்லும் துணிவு அவருக்கும் இல்லை! அவனும் சிவகெங்கையின் மலம் நாடுபவன்தானே என்ற எண்ணத்தில் பேசத் துவங்கினார். முதலில் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களையே ஆரம்பித்தார். அஞ்சகத்தைப் பார்த்து ‘என்ன அஞ்சகம்! நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டே போகிறாயே! இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான்; கண்ணுக்கு முன்னாலேயே வளர்ந்துவிடுகிறார்கள்! என்று சிரித்தார். தேவரும்,வீரத்தேவனும்சேர்ந்து சிரித்தார்கள். அஞ்சகம் வெட்கத்தோடும், உரிமையோடும்

அந்தப்புரத்துக்குள்ளே ஓடினார்.

தேவரைப் பார்த்து, ‘தம்பியிடம் எல்லா விஷயங்களையும் கலந்தேன். இளைய நாயக்கரின் விடுதலையில் அவனுக்கு மிகவும் ஆர்வம் இருக்கிறது. இருக்காலும் மற்றக் காரியஸ்தர்கள் விரோதமாக இருக்கிறார்கள். என்னதான் ஊமைத்தரையை விடுவித்தாலும், பாஞ்சாலங் குறிச்சியை மீண்டும் நிலைக்க வைக்கமுடியாது என்று நம்புகிறார்கள். நானே மிகவும் சலித்துப் போயிருக்கிறேன். வருகிற வருமானத்தைக்கொண்டு ஆலயம், அன்னசத்திரம் இவற்றைக் கட்டி வைத்து, சிவகெங்கையைச் செழிப்பாக வைத்துக் கொண்டிருக்க ஆசைப்படுகிறேன். குன்றக்குடிக்கோவிலுக்குமட்டும் கிட்டத்தட்ட ஐந்து லட்சத்துக்குமேல் செலவு. ஆத்தம் தடி, சேகராவன்னு காடன் செட்டியார் வகையில் சிறிது

திருத்தம்
சென்ற இதர் “ஊமையன் கோட்டை” தொடர்கதையில்—
பிழை
ஆட்களில்லை புறண்கொண்டிருந்த குன்றுவிட்டது ஜாக்கிரதை
திருத்தம்
ஆட்களில்லை புறண்கொண்டிருந்த குன்றுவிட்டது ஜாக்கிரதை

கடன்கூட வாங்க வேண்டி வந்துவிட்டது. நாட்டுத் தொழிலுக்குப் பணம் போடுகிறவர்கள் கூட, சண்டை என்றால் போட மறுக்கிறார்கள். உமக்குத்தான் சிவகெங்கையைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும்; மற்றப்படி, கொடுக்கக்கூடாது என்ற எண்ணமில்லை’ என்று கூறிய பெரிய மருதுபாண்டியர், வீரத்தேவனிடம் திருப்பி, ‘ஏதோ உங்கள் கைபலத்தைக்கொண்டு முயற்சி செய்யுங்கள். பின்னால் ஒரு காலத்தில் என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்’ என்றார்.

வீரத்தேவனுக்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை.

‘ஒரு லட்சம் வெள்ளி கிடைத்தாலும் போதும்...’ என்று இழுத்தான்.

உடனே கறுத்தான் சிரித்தான்.

‘லட்சம் வெள்ளிக்கு எங்கே போவது? திருச்சுழிக்கு நாற்பதினாயிரம்; திருப்புவனத்துக்கு எண்பதினாயிரம்; திருப்பாச்சேத்தி கண்மாய் வெட்டுவதற்குப் பன்னிராயிரம் இன்று அனுப்பியாக வேண்டும். சின்னப் பாண்டியரும், காரியஸ்தர்களும் அதற்கே யோசனைசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றான்.

பெரிய மருதேந்திரர் ‘ஆமாம்’ என்பதுபோல் தலையசைத்தார்.

‘இதுதான் முடிவு. பன்னிப் பன்னி ஏன் பேச வேண்டும். இருங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்’ என்று கூறியபடி ஏழுந்தார்.

அந்தப்புரத்திலிருந்து ஒரு பெண்குரல் கேட்டது.

‘என்னங்க, இங்க கொஞ்சம் வாரியளா?’ என்று மருதரசரை அழைத்தாள் இராணி ராக்காத்தான்.

அவர் உள்ளே செல்வதற்குள், ஒரு சேவகன் வந்து, ‘அரசே! மேஜர் வெல்ஷுதுரை தங்களைப் பார்க்க வருகிறார்’ என்றான்.

ரஷ்யத் தலைமையின் பாதுகாப்பு அரண்

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் விளைவாகப் போரில் ஈடுபட்ட நாடுகள் மட்டுமன்றி போரில் ஈடுபடாத நாடுகளும் பெரும் அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டது. அப்போர் இன்னும் சிறிது காலம் நீடித்து நடைபெற்றிருக்கும்மையின் உலகச் சரித்திரத்தின் போக்கு எந்த அளவுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கும் என்பதை விஞ்ஞான மேதை ஈன்ஸ்டீன் போன்றவர்கள் எச்சரித்ததை நாம் அறிவோம்.

ஆனாலும் சென்ற உலக யுத்தம் முடிவிற்கான மூல காரணம் "அணுகுண்டு" என்பதை நாம் நன்கு உணருவோம். நாகசாகியிலும், ஹிரோஷிமாவிலும் அணுகுண்டு பிரயோகம் தந்தையடுத்தது, அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட நாசங்களையும், துன்பத்தையும் உணர்ந்த பிரதேச உலகம் சமாதானத்தைக் கண்டது. உலகத்திற்குச் சாந்தியை அளித்த இந்த அணுகுண்டுக்கு நாம் நன்றி செலுத்தாமல் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அணுகுண்டைப் பிரயோகிக்காமல் இருத்திருந்தால் உலக யுத்தம் நீண்டு கொண்டே இருந்திருக்கும். அதன் மூலம் உலக மக்கள் மீளா துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே இருந்திருப்பார்கள் அல்லவா?

★ வினை விதைத்தவர்கள் வினை அறுப்பார்கள்! ★

உலக மக்களின் துன்பங்களையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்த்து அனுபவித்த நாகசாகி, ஹிரோஷிமா மக்களுக்கு நாம் நன்றியும் வணக்கமும் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அணுகுண்டைப் பாராட்டிய நிலை போய் இன்று வெறுக்கும் அளவுக்கும் உலக மக்கள் மாறிவிருக்கிறார்கள். கொடிய வினை உண்டாக்கியது என்றாலும், அவ்வினை வினாவின் சமாதானம் நிலவியது என்பதிலே உலக மக்கள் நிம்மதியடைந்தார்கள். ஆனால் மீண்டும் அக்கொடிய ஆயுதம்-அணுகுண்டை வல்லரசுகள் ஆயிரக்கணக்கில் உற்பத்தி செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். தங்களுடைய ஆதிக்க எண்ணத்துக்கு உலக மக்களைப் பஸியிட சமயம் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். மற்றொரு உலக யுத்தம் ஏற்பட்டால் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமான அணுகுண்டை வல்லரசுகள் பிரயோகித்தே தீரும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அணுகுண்டு உற்பத்தியை தடை செய்ய வேண்டும். அணுகுண்டு சோதனையை நிறுத்த வேண்டும். இவ்வாறு உலக மக்களின் கூக்குரல் இன்று ஓரளவு பயன் அளித்திருக்கிறது. அணுகுண்டு சோதனையை நிறுத்திக்கொள்ளும் அளவுக்கு வல்

லரசுகள் பணிந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் இது ஒரு தற்காலிக முடிவு என்றுதான் சொல்லமுடியும். அணுகுண்டு உற்பத்தியைப் தடை செய்வதற்கு வல்லரசுகள் ஒப்புக் கொண்டாலும், இதுவரை உற்பத்தி செய்திருக்கிற அணுகுண்டுகளை என்ன செய்வது? எப்படியும், அவைகளை செலவழித்தே தீர வேண்டும். அந்தக் கட்டத்தைத் தான் வல்லரசுகள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அணுகுண்டுப் பிரயோகம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்று சொல்லும் போது நாமெல்லாம் பயப்படத்தேவையே இல்லை. அணுகுண்டுப் பிரயோகம், முதலில் நாகப்பட்டினத்திலும், நாச்சியாபுரத்திலும், சேலத்திலும், சென்னை யிலுமா நடக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இருக்கவே இருக்காது! அணுகுண்டைப் பிரயோகிக்கின்ற காலகட்டம் வருமே யானால் முதலில் தாக்கப்பட்ட நாடுகள் ரஷ்யா, அமெரிக்கா, லண்டன் ஆகியவைதான் என்பதை மறக்க வேண்டாம்.

நீரில் மட்டுமே சோதனை நடத்தி வரும் வல்லரசுகள் அந்தச்சோதனை தங்களைத் தங்கள் நிலத்திலும் நடைபெறுவதை காணத்தான் போகிறார்கள். அமெரிக்கா ரஷ்யா மீதும்,

பாதுகாப்பு அரண் கட்டி அதில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அறிவோம். ஆனால் இதை முறையைப் பின்பற்றி பிரமிக்கத்தக்க பாதுகாப்பு அரண் ஒன்றை ரஷ்யப் பிரதமர் குருச்சேவ் அவர்கள் கட்டியிருப்பது சென்ற மாதம்வரை இரகசியமாய் இருந்தது என்றாலும், தற்போது ரகசியம் வெளியாய்விட்டது. இந்த ரகசியத்தை "எட்வர்-இ-சின்கியர்" என்ற ஐரோப்பிய எழுத்தாளர் வெளியிட்டிருப்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள ஆசையாய் இருக்கிறதல்லவா? படியுங்கள்!

ரஷ்யத் தலைகரான மாஸ்கோவுக்குக் கிழக்கே 400 மைல் தொலைவில் இப்பாதுகாப்பு அரண் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வால்சா நதியை ஒட்டி 4 லட்சம் மக்கள் வசிக்கும் கால்லான் நகரத்திற்கு அருகில் சுமார் 130 அடி ஆழத்தில் இப்பாதாளப் பாதுகாப்பு அரண் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பாதாள அரணில் சுமார் 200 பேர்கள் தங்கவும் வசிக்கவும் வகை செய்யப்பட்டிருப்பதோடு அவசியமானால் வெளி உலக உதவியில்லாமல் 6 மாதத்திற்கு ஜீவிக்கமுடியுமளவுக்கு வசதி படைத்திருக்கிறது.

இப்பாதுகாப்பு அரண்பற்றிய சிறப்புகளையும் இதைக் கட்டிமுடிக்க ரஷ்ய அரசாங்கம் செய்துள்ள பிரமிக்கத்தக்க செயல்களையும் வியக்காமல் இருக்கமுடியாது. அணுகுண்டுப் பிரயோகத்தினின்றும் தப்புவதற்கு குருச்சேவ், மற்றும் ரஷ்ய அரசியல் தலைவர்கள், ராணுவ அதிகாரிகள் ஆகியோர்கள் மட்டுமே தப்புவதற்காக இவ்வரண் கட்டப்பட்டதாகும். ரஷ்ய மொழியில் இவ்வரணுக்கு "பிளான் போக்ரெப்" என்ற சொல்லப்படுகிறது இவ்வரண் கட்ட கிரமின் தலைவர்கள் திட்டமிட்டபோது இத்தகான வேலை ஆட்களையும் இஞ்சினியர்களையும், ரஷ்யாவிலும் ரஷ்ய சார்பு நாடுகளிலும் தருவித்து ரஷ்ய ஆராய்ந்து பொருக்கி எடுக்கப்பட்டது. இதைத்தவிர ரஷ்ய அணுகுண்டுகளை ஆராய்ச்சிக்க கறகத்தில் இருந்து சுமார் 200 விஞ்ஞானிகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இவ்வரண் கட்டி முடிக்கப்பட்டதின் சிறப்புக்கு முக்கியமாக இருவரே காரணமாவார்கள். ஒருவர் புரொபசர் யூரி-மக்ஸாரேவ். இவர்கடந்த ஏற்புலில் சோவியத் தேசிய விஞ்ஞான தொழில் நுணுக்கக் கழகத்தின் தலைவராக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார். மற்றொருவர்

புரொபசர் மிக்கெஹெய்ல் லவரன்டி என்பவர். சைபீரியாவிலுள்ள கோவோசிபிரிஷ் என்ற நகரத்திற்கருகில் 2000 ஏக்கரா நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ள ஆட்டம் கிராடு சோவியத் அணுகுண்டி ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் தலைவர்-கிழக்கு ஜெர்மன் பிரபல மோட்டார் இன்ஜின் நிபுணர்களின் உதவியோடு இப்பாதாள அரண் கட்டப்பட்டது. இப்பாதாள அரண் பெரும்பாலும் இயந்திரத்தாலே இயக்கப்படுகிறது.

இவ்வரணின் மத்தியில் இயந்திரங்களின் மூலக் கருவிகள் உள்ளன. இவ்வறையில் வரிசை வரிசையாகக் காணப்படும் மீட்டர்கள் அரணுக்கு விளியோகிக்கப்படும் உஷ்ணத்தையும் காற்றின் தன்மையையும் காட்டிக்கொண்டே இருக்கிறது. சக்தமான காற்று விளியோகிக்கப்படுகிறது என்று மிக உன்னிப்பாக இன்ஜினியர்கள் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்த இடத்திலிருந்து பிரதம இஞ்சினியர் விசையை அழுத்துவாரே யானால் அரணுக்கும் வெளி உலகக்கும் தொடர்பில்லாமல் கதவுகள் மூடிக்கொள்ளப்படுகின்றன.

குருச்சேவின் உத்தரவுப்படி அவசர கால வழிகள் 11 வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்று

10 வழிகள் நாசமானாலோ உடைந்து போனாலோ 11-வது வழி இருக்க வேண்டும் என்று குருச்சேவ் சொன்னதுபோல் 11 வழிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அரணின் முன்பில் இரண்டு பகுதி இயந்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு பகுதிதான் மனிதர்கள் வசிக்க வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தொகுதி யிலும் 4 சமையல் அறைகளும் 5 உணவுக் கிடங்குகளும், சகலவித சாதனங்களும் கொண்ட மருத்துவமனை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தவிர 200 அடி மீளமுள்ள ஒரு ஹால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்த காலத்தில் குருச்சேவ் மற்றும் ராணுவ அதிகாரிகளும் இந்த ஹாலில் கூடி, எடுக்கப்பட்ட வேண்டிய உடவடிக்கைகளுக்கு உத்தரவுகள் பிறப்பிப்பார்களாம்.

நூற்றுக்கணக்கான காற்றுப் போக்குகள் இருந்த போதிலும் குளிர் தரும் சாதனங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரணில் வேலை செய்பவர்களுக்கும், மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள், ராணுவத் தலைவர்கள் ஆகியோருக்கும் அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குருச்சேவ் அவர்களே பலமுறை பாதாள அரண் வேலைகளைப்

பார்வையிட்டாராம். அதிகாரிகளுடன் வேலைமுறைகளைப் பற்றி விவாதித்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கட்டி முடிக்கவேண்டும் என்று உத்தரவிடுவாராம். அதேபோல் இவ்வரண் 2 வருடத்தில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

இதுவரை பாதாள அரணின் உள் தோற்றத்தையும் அதன் அமைப்புகளையும் கண்டோம். பாதாள அரணின் வெளித் தோற்றம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை யும் அறியலாம். பாதாள அரணின் மேல் தளம்-பூமி-ஒரு சூன்யப் பிரதேசமாகப்பட்டிருக்கிறது. எதிரிகளுக்கு இந்த இடத்தைத் தாக்கப் படவேண்டிய இடமாக கருதாத அளவு சூன்யப் பிரதேசமாகப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் விவசாயப் பண்ணை இருப்பதுபோல் ஆகாய விமானத்தில் இருந்து பார்ப்போருக்குத் தெரியாமல் வேறு கட்டிடங்கள் இங்கு கிடையாது. மனித நடமாட்டமும் கிடையாது. ஆனால் இந்த அரணின் வெளி எல்லைக் கோட்டைச் சுற்றிலும் Khon என்கிற ரஷ்ய ரகசியப் படைகள் சிவிலியன் உடையில் விவசாயிகளாப்போல் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் கூட இதன் ரகசியத்தை தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

பாதாள அரணில் வேலை செய்வோருக்கு உணவு, மற்ற பொருள்கள் மற்றொரு ரகசிய படையான எம். வி. டி. அதிகாரிகளால் லாரி மூலம் கொண்டு வரப்படுகிறது. இங்கு வேலை செய்பவர்கள் வெளியில் உள்ள தங்கள் உறவினர்களுக்குக் கடிதம் எழுதலாம். ஆனால் இக்கடிதங்கள் பரிசோதனைக்குள்ளாகப்படுகிறது. கடிதத்தில் தாங்கள் எங்கு இருக்கிறோம் என்ன வேலை செய்கிறோம் என்பதை எல்லாம் எழுதக்கூடாது என்பது கடுமையான விதியாகும்.

ஆனால் இவ்வளவு ரகசியமாக இவ்வரண் கட்டப்பட்டும் இதன் ரகசியம் எவ்வாறு வெளியானது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவலாக இருக்கிறதல்லவா? இவ்வரணின் பாதுகாப்புப் படை அதிகாரியின் சிறுவரால் வெகு கஷ்டப்பட்டு கட்டிய அரணின் முக்கியத்வம் கெட்டுவிட்டது. அதாவது இவ்வரண் கட்டி முடிக்கும்

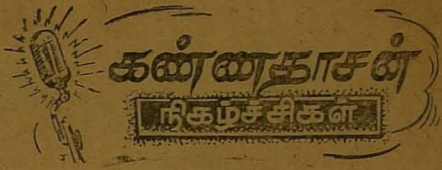
தருவாயில் இதில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த 200 விஞ்ஞானிகளில் ஒருவரான பல்செரியாவைச் சேர்ந்த டாக்டர் வி. எஸ். கோலோவ் என்பவர் ஒரு சமயம் இருதய நோயால் கஷ்டப்படும் போது அரணில் இருந்து வெளியில் எடுத்துச் சென்று ரஷ்ய மருத்துவமனையில் சிகிச்சை அளிக்க இவ்வரண் பாதுகாப்புப் படை அதிகாரி ஜெனரல் செரோவ் அனுமதி அளித்தார். அதன்படி டாக்டர் வி. எஸ். கோலோவ் மால்கோ இருதய நோய் மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்ட 10 நாளில் டாக்டர் கோலோவ் இறந்து விட்டார்.

மனிதன் தான் இறக்கும்போது ஏதாவது ஒரு ஆசையைத் தன் ஆசை சிறைவேறவும் கடைசி முச்சில் விரும்புகிறான். அதற்கு டாக்டர் கோலோவ் மட்டுமே விதிவிலக்கா? அவருடைய ஆசை யில் உள்ள ஆசையை வெளிக்காட்டிவிட எண்ணினார். தன் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த மற்றொரு 80 வயதுடைய ஐரோப்பிய விஞ்ஞானி ஒருவரிடம் குருச்சேவின் பாதுகாப்பு அரணைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் கூறி விட்டு இவ்வலகை விட்டே மறைந்துவிட்டார்.

இந்த ரகசியத்தை தெரிந்து கொண்ட ஐரோப்பிய விஞ்ஞானி ரஷ்யாணை விட்டு வெளியேறியதும் இந்தக் கவலை உலகத்துக்கு வெளியிட்டுவிட்டார். அணுசக்திக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்களோ, அதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து ரகசியமாக வைத்திருந்தும் ரகசியம் வெளியாகிவிட்டதால் இன்று குருச்சேவர்க்கு பேரிடியாய்விட்டது.

உலகத்துக்குத் தெரிந்த இந்த ரகசியத்தால் அணுகுண்டு எதிரிகளால் ரஷ்யாவில் வெடிக்கப்படும் முதல் குண்டு காவான் நகரத்தை அடுத்த சூன்யப் பிரதேசத்தில் தான் என்பதை இன்று குருச்சேவரும் உணராமலில்லை. குருச்சேவின் கணக்கு தப்புக் கணக்காய்விட்டது. சுமார் 20 வருடங்களுக்கு முன் இத்தகைய பாதுகாப்பு அரணை மனிதன் தப்பி வராமலாம். ஆனால் இன்றைய அணுசக்தி உலகில் முடியாத காரியமாகும். விஷத்தைப் போட்டு பிற உயிர்களைக் கொல்ல நினைத்த நீங்கள்-அது அமெரிக்காவானாலும் சரி, ரஷ்யாவானாலும் சரி-வினை விதைத்தவர்கள் நீங்கள்-அந்த வினையை நீங்களே அறக்க வேண்டும். இது எங்கள் நாட்டுப் பழமொழி!

-நாகை. விஸ்சன்

கூடந்த 1, 2, 3-11-58 ஆகிய நாட்களில் ஆசிரியர் கண்ணகாசன் அவர்கள் இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்தார்.

1-11-58 மாலை 6 மணி அளவில் திருவில்லிபுத்தூரில் நகர்தி. மு. க. பொதுக்கூட்டம் நடந்தது.

தோழர் மா. குருசாமி தலைமை வகித்தார். ஆசிரியர் கண்ணகாசன் கழகக் கொள்கைகளை விளக்கிப் பேசினார். திரளான தோழர்கள் கூடி விளக்கம் பெற்றனர்.

அடுத்து இரவு 9 மணிக்கு, சிவகாசி சேர்ந்து நகர்தி. மு. கழகத்தினர் நடத்திய பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டார். கூட்டத்திற்குத் தோழர் இராசக்தலைமை ஏற்றார். ஆசிரியர் தொழிலாளர் நிலையையும் வடவர் சுரண்டலையும் விளக்கினார்.

2-11-58 காலை 10 மணி அளவில் அருப்புக்கோட்டையில் பகுத்தறிவுப் படிப்பக நிதிக்காகச் சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஒன்று நிகழ்ந்தது. தோழர் சி. காந்தி தாள எம். ஏ., பி. எஸ். தலைமை ஏற்றார். கண்ணகாசன் அவர்கள் தமிழிலக்கியப் பாங்கை விளக்கினார்.

அன்று மாலை 4 மணிக்கு, விருதுநகர் செந்திக்குமார் கல்லூரி மாணவர்கள் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டார். திரு. இராசதுரை எம். ஏ. தலைமை ஏற்று மாணவர் தம் வருங்காலம் ஆக்கம் பெறுவதற்கான வழிகளைக் கூறி முடித்தார். மாணவர் தலைவர் ஆசிரியரையும் பிறரையும் வரவேற்றார்.

கண்ணகாசன் பேசுகையில் தமிழின் சுவையையும், அதைப் புலவோர் ஆண்ட நயத்தையும் விளக்கினார்.

விழாவை ஓட்டி நிகழ்ந்த தேஜீர் விருந்தில் கண்ணகாசனும் கல்லூரிப் பேராசிரியர்களும் மாணவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

கல்லூரிக் கூட்டத்திற்குப்பின் விருதை நகர்தி. மு. க. பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டார்.

கண்ணகாசன் அவர்கள் பேசத் தொடங்கியபோது பெருமழை பெய்யத் தொடங்கியதால் கூட்டம் அத்தூடன் முடிவற்றது.

3-11-58. மதுரை வழியாகக் கமுதி வந்து சேர்ந்தார் ஆசிரியர். மணை வருட்டியும் பல்வா

யிரம் தோழர்கள் கழக முழுக்கம் கேட்கக் காத்திருந்தனர். தோழர் மா. பாண்டியன் தலைமையில் கமுதி நகர்தி. மு. கழகத்தினர் இரவு 8 மணிக்கு நடத்திய இக் கூட்டத்தில் ஆசிரியர் மொழிப் பிரச்சனைகளை விளக்கினார்.

கமுதி நிகழ்ச்சிக்குப்பின் ஆசிரியர் முதுகனத்தூரை இரவு 9 மணிக்கு அடைந்தார்.

நீண்ட நேரம் ஆகியும், மழை பெய்துகொண்டிருந்தும் மக்கள்கலையாதிருந்தனர், அண்ணா திடலில், ஆசிரியரை, பருக்கை குடி, ஏனாதி ஆகிய ஊர்த் தோழர்கள் ஓயிலாட்டம் ஆடி வரவேற்றனர். பின்னர் தோழர் ஆர். எம். அவியார் தலைமை ஏற்று முதுகனத்தூரில் தி. மு. கழகம் செழித்துள்ள பான்மையைக் கூறினார்.

பின் கண்ணகாசன் அவர்கள் இலங்கையில் தமிழர் உறும் இன்னல்களையும் அத்துயர் நீக்கும் வழிகளையும் எடுத்துக் காட்டினார். ஓயிலாடிய தோழர்களைப் பாராட்டினார்.

இந்நிகழ்ச்சிகளில் திருவில்லிபுத்தூர் தி. மு. க., சிவகாசி தி. மு. க., கே. வி. கே. சாமிபடிப்பகம், அருப்புக்கோட்டை தி. மு. க., பகுத்தறிவுப் படிப்பகம், கமுதி தி. மு. க., முதுகனத்தூர் தி. மு. க., பச்சம்பொன் தி. மு. கழக இளைஞர்கள், முதுகனத்தூர் நகர சுத்தித் தொழிலாளர்கள், பூக்குளம், காத்தூளம் தோழர்கள், ஓயிலாட்டக் குழுவினர்கள் முதலிய பலர் கைத்தறி ஆடைகளும் மலர் மாலைகளும் வரவேற்பிதழ்களும் பரிசுகளும் வழங்கினர், ஆசிரியர்க்கு.

இச்சுற்றுப் பயணத்தில் ஆசிரியருடன் இராமநாதபுரமாவட்ட தி. மு. க. செயலாளர் தோழர் இ. ல. ம. செளந்திரபாண்டியன் கலந்துகொண்டார்.

திருத்தம்

25-10-58 நென்றல் இது 'எண்ண'த்தில் காலஞ்சென்ற டல்லி சேனநாயகா என்றிருப்பதை டி. எஸ். சேனநாயகா என்று திருத்திக்கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

அடுத்த இதழில் தமிழ்: பெண்மை எனும் தலைப்பில் அரங்கேறிய சாமி. பழனியப்பன் கவிதை வரும்.

புலிக்கேவலு கிட்டபொம்மகு?

3

தமிழரசுக் கழகத்தலைவர் ம. பொ. சிவஞானம் தமிழ் மீதும், தமிழர் மீதும் அக்கறை உள்ளவர். தமிழர்கள் பிறரைவிட வேண்டும் என்பதில் அவருக்கு அதிக ஆர்வம் உண்டு. ஆதி காலத்தில் தேசிய இயக்கத்தோடு தொடர்பு கொண்டவர் அவர். தேசிய இயக்கத்தின் கொள்கைகளில் இன்றளவும் பற்று வைத்திருப்பவர். அதன் தலைவர்களிடமிருந்து பக்திகொண்டிருப்பவர். அவருக்கு தேசிய இயக்கத்தில் தமிழர்கள் பெற்ற இடம் தெரிந்தது. இந்திய விடுதலைப் போரில் தமிழர்கள் ஆற்றிய பணியை மறைக்கப்பட்டு வருகிற நிலை புரிந்தது. எனவே, அவர் விடுதலைப் போரில் தமிழர்களின் பங்கை எடுத்துக் காட்ட ஆசைப்பட்டதில் தவறில்லை.

விடுதலைப் போரில் தமிழர்களின் பங்கை எடுத்துக் காட்டப் பிரியப்பட்ட திரு. சிவஞானம் அவர்களின் கண்களுக்கு முதலாவதாகப்பட்டவன் 'கெல்லைச் சீமையைச் சேர்ந்த பாஞ்சாலம்மூர்ச்சி பாகையத்தின் அறிந்தி விரபண்டியக் கட்டபொம்மன். விரபண்டியக் கட்டபொம்மன் வெள்ளையர்களை எதிர்த்தான். 'வானம் பொழியுது, பூமி வீளையுது, மன்னவன் காணாக்கு வரிப்பணம் ஏதுக்கு?' என்று கேட்டான். தீரமாகப் போராடினான். கடைசியில் வெள்ளைக்காரர்களால் பலவீனம் குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டுத் தூக்கிவிடப்பட்டான்.

வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்த தமிழ் வீரர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்த ம. பொ. சியின் கண்களுக்கு முதலில் கட்ட விரபண்டியக் கட்டபொம்மன், கடலில் அவதிப்பட்டவனுக்குத் தென்பட்ட கலமரானார். கட்டபொம்மனைப்பற்றிய தகவல்களைத் தேடுவதில் முனைந்தார் அவர்.

அப்போது அவருக்கு, திரு. எஸ். தேவதாஸ் நாயுடு எழுதிய 'கட்டபொம்மு கதை' அல்லது 'பாஞ்சாலம்மூர்ச்சி சரித்திரம்'

ஜெகவிரபண்டியனாரின் 'பாஞ்சாலம்மூர்ச்சி வீர சரித்திரம்'

திரு. தி. நா. சுப்பிரமணியத்தின் 'கட்டபொம்மு' முதலிய நூல்களும் வேறு சில நூல்களும் கிடைத்திருக்கவேண்டும். அவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவர் கட்டபொம்மனைப் பாராட்டத் தொடங்கினார். 'விரபண்டியக் கட்டபொம்மன்' என்ற நூலும் எழுதினார்.

தமிழகத்தில் வளர்ந்தவந்த நாட்டுப்பற்று-அதாவது திராவிட இயக்கம் உருவாக்கி வைத்த நாட்டுப்பற்று - தமிழகம் அனைத்திந்தியா விழும் விடுதலைப்போரில் முன்பின்றது என்பதைக் காட்டத் துடித்து நின்றது. அதன் காரணமாக மக்கள் கட்டபொம்மனைப் பெரிதும் பாராட்டத் தொடங்கினார்கள். எங்கும் கட்டபொம்மன் பற்றியே பேசப்பட்டது.

இந்தப் புத்தகங்களும், பேச்சுக்களும் இல்லாத காலத்திலேயே கூட கட்டபொம்மன் புகழ் பரவிக்கிடந்தது என்பதை இங்கே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றளவும் திருநெல்வேலிச் சீமையின் பல பகுதிகளிலும் கட்டபொம்மன் பற்றிய பாடப்படும் நாட்டுப்படல்களை நாம் கேட்கலாம். விடுவீடாக கட்டபொம்மனையும், ஜகமத்தாரையையும் பற்றிய கதைகள் சொல்லப்பட்டன. ஆனால் நாட்டில் ஏற்பட்ட இந்த விழிப்புணர்ச்சிக்கு முன்னால், கட்டபொம்மன் ஒரு பாணியத்த மன்னன் என்ற அளவில் பாராட்டப்பட்டபொய்லாது, விடுதலை வீரன், வெள்ளையர்களை முதலாவதாக எதிர்த்த திரன் என்று புகழப்பட்டானில்லை. அவனுடைய வீரத்தையே மக்கள் போற்றினார்கள்; புகழ்ந்தார்கள். கதை கதையாக, காலச்சேபமாக, தெருக்கூத்தாக நடத்திக் காட்டினார்கள். அறிவேயும் சில இடங்களில் கட்டபொம்மனையும்விட அவனுடைய படைத்தளபதியாகிய பகதூர் வெள்ளையத்தேவனே அதிகமாகப் பாராட்டப்பட்டான்.

தெருக்கூத்துகளுக்கு வரவேற்பு இருந்த காலத்தில்,

'வரான்டா வரான்டா பதர்வெள்ளை வந்து பார்க்கட்டும் வெள்ளைக்காரன்!'

என்ற பாட்டுக்கு பெருந்த பாராட்டு இருந்தது.

வெள்ளையர்மான் தன் கணவன் போருக்கு அனுப்பும்போது பாடியதாகச் சொல்லப்படும்,

'போகாதே, போகாதே, என் கணவா! -நான் பொல்லாத சொப்பனம் கண்டிருக்கேன்!'

என்பபடும் பாடல் இன்றளவும் அங்கு பிரசித்தம்.

எனவே, அந்தக் காலங்களிலும் கட்டபொம்மன் புகழ் பரவியிருந்தது; அவன் பற்றிய கதைகள் சொல்லப்பட்டன என்றாலும், அவன் விடுதலை வீரன் என்ற கொள்கைப்பட்டவல்ல. அவனை விடுதலை வீரன் என்று கொள்ளக் காரணமாக இருந்ததெல்லாம் நாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய விழிப்புணர்வு. அதுவே விரபண்டியன் வெள்ளையரை எதிர்த்த விடுதலை வீரன் என்பது.

அதுவும் இந்த எண்ணம் மிகுதியாக வளர்வதற்கு அடிப்படைக் காரணம், மிகச் சாதாரண வடகாட்டவர்கள்கூட 'வீல்லாதி வீல்லர்கள்' என்று பாராட்டப்பட்டதுதான். வெள்ளைக்காரர்களை நாட்டு விடுதலை உணர்வோடு அல்லாமல், வேறு ஏதாவது சொந்தக் காரணங்களுக்கு எதிர்த்திருந்தால் கூட, வடகாட்டார் அவர்களைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆடினார்கள். ஆகஸ்டுப் போராட்ட

காலத்தில் கிரிமினல் கைதிகள் கூட காந்திக் குல்லாயை மாட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்து 'ஆகஸ்டு சியாகி' என்று சொல்லிக்கொண்டதுபோல, அந்தச் சாதாரணக் களை வடகாட்டார், தங்கள் இனத்தவர் என்ற காரணத்தில் வீரர்கள், குரர்கள் என்றெல்லாம் போற்றினார்கள்; புகழ்ந்தார்கள். அதே நேரத்தில் உண்மையிலேயே விடுதலை உணர்வோடு போராடிய தென்னாட்டு வீரர்களுக்கு அந்தச் சிறப்பு அளிக்கப்படவில்லை. இந்த உணர்வுதான் இங்குள்ளவர்களைக் கட்டபொம்மனைப் பாராட்டுவது துண்டியது. கட்டபொம்மன் விடுதலை வீரன் என்ற உணர்வுவளர்ந்து கொண்டே போயிற்று.

கட்டபொம்மனை விடுதலை வீரனாகிய பெருமை திரு. ம. பொ. சி.க்குத்தான் உண்டு என்று சிலர் சொல்லிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதை ம. பொ. சி. ஒத்தக்கொள்கிறாரோ என்பனவோ தெரியவில்லை. ஆனால் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் திரு. ம. பொ. சி.க்கு இருந்தால் அது வெறும் தற்கால உண்ணத்தான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இந்த விழிப்புணர்வுக்குப் பிறகு கட்டபொம்மன், மட்டும் பாராட்டப்பட்டவில்லை. அவனைத் தொடர்ந்து அவன் காலத்தில் வாழ்ந்த மருது சகோதரர்களும் அதே காரணத்துக்காகப் பாராட்டப்பட்டார்கள். இன்னும் தென்னாட்டில் வாழ்ந்த பல வீரர்கள் வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்தற்காகப் பாராட்டப்பட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே திரு. ம. பொ. சி. அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவர்களே, உயர்த்தப்பட்டவர்களே அல்ல. எனவே, கட்டபொம்மன் புகழப்பட்டதற்கான அடிப்படைக் காரணம் நாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய விழிப்புணர்வுதான் என்பதை புடிக்கொண்டாக வேண்டும். நிற்க,

திரு. ம. பொ. சி. திராவிட இயக்கத்தை எதிர்ப்போரில் முக்கியமானவராகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்பவர். அதற்காகவே ஆதிக்கபுரியினரின் பக்கப் பலத்தோடு, 'திராவிட இயக்க எதிர்ப்பு மாளாடு' நடத்தியவர். அவர் திராவிட இயக்கத்தின்மீது சாட்டும் மிகப் பெரிய குற்றச்சாட்டு, அவர்கள் தமிழரல்லாத ஆதிதீர்களுக்கும், மலையாளிகளுக்கும், கன்னடியர்களுக்கும், பாடுபட்டு வருகிறார்கள் என்பதுதான். அதைமட்டுமே வைத்துக்கொண்டு அவர் சில 'புத்திசாலி' தமிழர்களிடம் 'சபாஸ்' பட்டம் பெற்றுக்கொண்டு, சொல்லப்போனால் அதிலேயேதான் அவருடைய கட்சியின் வாழ்வே இருக்கிறது என்பது பிரசித்தம். சரித்திர பூர்வமான, பூகோள அடிப்படையில், அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரே திராவிட இனம் என்பதைக் கண்ட முடித்தமமாக எதிர்த்தும் மரத்தமிழர் அவர். அவர் தமிழர்களும் ஆதிதீர்கரும், மலையாளிகளும், கன்னடியர்களும், ஒரே தாய் மக்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

இந்த விஷயத்தில் சரித்திரத்தைப் புறக்கணிப்பதில் அவர் பெரிய குரர். அப்படிப்பட்ட ம. பொ. சி. கட்டபொம்மனை ஆதரித்துக் கொண்டு திரிவதுதான் நமக்கு வியப்பாகப்படுகிறது!

இதே காரியத்தை பெரியார் இராமசாமி அவர்களோ, அற்றார் அண்ணா அவர்களோ செய்தால் அதில் ஆச்சரியம் ஒன்று மில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் திராவிடர்கள் அனைவரும் - அவர்கள் தமிழரானாலும், ஆதிதீரரானாலும், மலையாளிகளானாலும், கன்னடியரானாலும் - ஒரே இனத்தவர் என்ற சரித்திரத்தை ஒப்புக்கொள்பவர்கள். அந்த அடிப்படையிலேயே தங்கள் கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும் கீர்மானித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் ம. பொ. சி. 'தனி'த்தமிழர்; 'மற்ற'த்தமிழர். அவர் கட்டபொம்மனைப் பாராட்டுவது வியப்புகூரியதுதான்! ஏனென்றால் கட்டபொம்மன் அவருடைய கருத்துப்படி தமிழன் அல்ல; திராவிடன். அதாவது, திராவிட இனத்தின் ஒரு மொழிப்பகுதியாகிய ஆதிதீர நாட்டைச் சேர்ந்தவன்; தெலுங்கன். இதை நாமல்ல, திரு. ம. பொ. சி.யே தான் எழுதிய (இன்பக்கிய வெளியிடான) 'விரபண்டியக் கட்டபொம்மன்' என்ற புத்தகத்தின் முதல் அத்தியாயத்தில் எழுதுகிறார்:

"விரபண்டியன்....முதலாவது ஆதிதீரையாவும் வடக்கே (ஆதிதீர) பெல்லாரி ஜில்லாவில் பஞ்சம்

★ ப.புகழேந்தி ★

வாட்டியதன் காரணமாக அங்கிருந்து வெளியேறி, தெற்கே திருநெல்வேலி ஜில்லாவில், சாலிகுளம் என்றும் சிற்றூரில் குடியேறினார் பாலராஜா என்னும் ஆதிதீர்.

...பஞ்சத்திற்கு அஞ்சித் தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்த பாலராஜாவை, அன்னியரென்று தமிழர்கள் அதட்டி வீரட்டவில்லை; வீருந்தோம்பிப் பண்பால் வரவேற்றும் வாய்வித்தனர். பாலராஜாவின் மகன் 'பொம்மு' என்பவன், சாலிகுளத்தை அடுத்தள்ள 'அம்கிய விரபண்டியனார்' என்னும் ஊரை ஆண்டுவந்த ஜகவிரபண்டியனரின் தளபதியானார். பகைவரை ஒருக்கு வதில் அவனுக்கிருந்த திறமையை மெச்சி, உற்றுச் உறவினர் அவனைக் 'கெட்டபொம்மு' என்று அழைக்கலாயினர். அந்தத் தெலுங்குப் பெயரே நாளடைவில் 'கட்டபொம்மன்' எனத் தமிழில் நின்று வழங்கலாயிற்று..."

- தொடரும் -

— 2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

பொதுமொழியாம் எனும்பெயரால் வளமே யில்லாப் புதுமொழியைச் சிறுமொழியைப் பள்ளி தோறும் புதுவழியில் புகுத்துகின்றார் இந்த நாட்டில் புன்மொழியின் அடிமைகளாய்ப் புந்தி கெட்டுக் கதியற்றுப் போவதுவோ தமிழர் எல்லாம்? கையற்றுப் போவதுவோ தமிழின் செல்வம்? மதுநிகர்த்த செந்தமிழின் தூய்மை எல்லாம் மாய்வதுவும் தேய்வதுவுமோ தமிழ் வாழ்வு? கயலொடுவில் புலிக்கொடியை இமயத் துச்சி கட்டி அதன் எல்லைவரை தமிழர் ஆண்டு வியனுலகில் புகழ்காட்டி வீர வாழ்வில் வியப்பூட்டி வாழ்ந்ததுவே தமிழ் வாழ்வு; அயலவர்க்கு வேங்கடத்தைப் பறிகொடுத்தும் ஆண்மையொடு வாய்வீரம் பேசி மின்று செயலற்றுத் தேவிகுளப் பகுதி தந்து தேம்புவதே இன்றுள்ள தமிழ் வாழ்வு!

பாண்டியநன் னாட்டகத்தச் சங்கம் கண்டு பாவேந்தர் கோவேந்தர் ஒன்று கூடி ஈண்டுபுகழ்த் தமிழாய்ந்து மொழியைப் பேணி இலக்கியங்கள் படைத்ததுமுன் தமிழ் வாழ்வு; கூண்டிலுறு மொழியாக்கிக் கொடுமை செய்து குறைமதியர் காவராய்க் கூடி மின்று வேண்டியதை இலக்கியமென் றெழுதிக் கொட்டி விளம்புவதே இன்றுள்ள தமிழ் வாழ்வு!

கைவேலைக் களிற்றின்மேல் பாய்ச்சி மின்று கடுகிவரும் வேழத்தை எதிர்க்க வேண்டி மெய்வேலைப் பறித்தெடுத்து நகைத்து மின்று மேவாரை வென்றதுதான் தமிழ் வாழ்வு; மெய்வீரன் ஒருவனோடு எதிரில் மிர்க் மிகநடுங்கி மிரங்களிடை மறைந்து மின்று பொய்வீரங் காட்டுகிற புன்மை யெல்லாம் புகழ்மிக்க தமிழ்வாழ்வோ? வேறு வாழ்வாம்!

ஐவருக்குப் பத்திரியாய் இருந்தங் கூட அயலான்மேல் ஆசையுள தென்ற ரைந்த மைவினைக்கும் கண்ணுடையான் கற்பின் போக்கு மாண்புடைய தமிழ்வாழ்வா? வெட்கம்! வெட்கம்! கைவினைத் பொருளெல்லாம் பரத்தைக் காக்கிக் கணவனவட் பிரிந்திருந்தும் தனது நெஞ்சில் மொய்வினைக்கும் கிறைகாத்து வாழ்ந்த எங்கள் முன்னையவன் கற்பன்றோ தமிழ் வாழ்வு!

கொலையுண்டான் காதலந்தான் என்ற செய்தி கூர்வேலாய்த் தைத்தலுமே செல்வ மெல்லாம் நிலையுண்ட அறச்செயலுக் காக்கித் தூய நெறிமின்றான் மாதவித்தாய்; வீஞ்சு காம வலையுண்ட இந்நிரனைத் தழுவி மின்று வடிவழகி அகலிகையும் மேன்மை பெற்றான்! துலைகொண்ட கோல்போல ஆய்ந்து காணின் தூயதமிழ் வாழ்வுகொளும் பெண்மை யாது?

அரசியற்கும் பொருளியற்கும் சாதி கட்டும் அப்படியே மொழியியற்கும் ஒவ்வோர் கட்சி பரவிவரக் காண்கின்றோம்; ஒன்றுக் கொன்று பலங்கொண்டு தாக்குவதும் காணு கின்றோம்; விரவியிவை வளருவதால் தமிழர் வாழ்வில் வினை பயன் தான் ஒன்றுண்டோ? அனைத்துங் கூடி ஒருநிலையாய் ஓரமைப்பாய் இயங்கக் கண்டால் உளதாகும் தமிழ்வாழ்வு; இன்றேல் தாழ்வே!

வேலெடுத்தப் போர்தொடுத்த வீரம் எங்கே? வெங்குருதி வாடெங்கே? தோள்கள் எங்கே? கோடுடுத்த பேரெல்லாம் ஆய்ந்து வந்தார் கொட்டாவி விட்டபடி தூங்கு கின்றாய்! மாலுடுத்த தமிழ்மகனே! மானம் எங்கே? மயங்காதே விழி! எழு! பார்! உலகை நோக்கு! கால்பிடித்து வாழ்வதுவோ தமிழ் வாழ்வு? கானத்துப் புலிப்போத்தே வீரங் காட்டு!

உருவகம்

சிறியோர் உதவி

காட்டில் வாழும் பிராணிகள் அனைத்தும் ஒரே அணியில் திரண்டன. யானை முதல் எறும்பு வரை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தின. அந்தக் கூட்டின் அரசுணை சிங்கம் தரும் தொல்லைகள் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருந்தன. வரிப் பளுவும், அடக்குமுறையும் காடெங்கும் தலைவிரித்தாடின. அதனால் சிங்கத்தை எதிர்த்து நடைபெறும் அந்தக் கூட்டத்தில், காட்டு மிருகங்கள் அனைத்தும் கலந்துகொண்டதில் வியப்பில்லைபல்வா!

கூட்டத்துக்கு யானை தலைமை வகித்தது. புதிய புதிய திட்டங்களைத் தெரிவித்தன கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த மிருகங்கள்.

நேரடிப் போர் நடைபெற வேண்டுமென்றன சில. அமைதியாகக் கண்டன ஊர்வலம் நடத்தலாம் என்றன சில. உண்ணாவிரதம் இருக்கலாம் என்றுகூடச் சில யோசனை சொல்லாமலில்லை.

கடைசியில், கூட்டத்தில் தீவிரவாதிகள் அதிகமிருந்த தன் காரணமாக, சிங்கத்தோடு நேரடிப் போர் நடத்துவ தென்ற தீர்மானம் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேறியது. போருக்கு ஒரு நாள் குறிக்கப்பட்டது. போருக் கான படை திரட்டும் பொறுப்பு புலிக்கு அளிக்கப்பட்டது. படையில் சேர விருப்புவோர் புலியின் இருப்பிடத்துக்குச் சென்று, தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துகொள்ளலாம் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

புலியின் வீட்டில் எப்போதும் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. ஏராளமான மிருகங்கள் படையில் சேர போட்டி போட்டுக்கொண்டு வந்தன. புலியும் அவற்றின் தகுதி திறமைகளைப் பரிசோதித்துச் சேர்த்துக்கொண்டது.

படையில் சேர வந்திருப்போர் பகுதியிலிருந்து ஒரு சின்னஞ்சிறு எறும்பு புலியைப் பேட்டி காண வந்தது. 'எங்கே வந்தாய்? என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்டது புலி.

'படையில் சேர வந்திருக்கிறேன்' என்றது எறும்பு. எறும்பை ஒருமுறை மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு, விழுந்து விழுந்து சிரித்தது புலி.

'நீயா படையில் சேர வந்திருக்கிறாய்? உன்னால் என்ன முடியும்? நீ படைக்குத் தேவையில்லை. போ, போ!' என்று எறும்பை விரட்டியடித்தது புலி.

எறும்பு எவ்வளவோ மன்றாடியும் செவிமடுக்க மறுத்து விட்டது புலி மனம் வெதும்பிய எறும்பு, தலை கனிழந்து கொண்டே வீடு நோக்கிச் சென்றது. எறும்பின் ஆசையை யும் அதற்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் கேட்ட மற்ற மிருகங்கள், அதை மேலும் கேலிசெய்து வருந்த வைத்தன. போர்நாள் வந்தது.

தீவிரமான போர் நடந்தது. சிங்கத்தின் பயங்கரமான கர்ஜனையைக் கேட்ட மாத் திரத்திலேயே, தலை தெறிக்க ஓட்டமெடுத்தன மிருகங்கள். கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்த யானையையும், படைக்குத் தலைமை வகித்த புலியையும் தவிர, வேறு எந்தப் பிராணியும் அங்கில்லை. அவை இரண்டும் மட்டும் தனியாக நின்று சிங்கத்தை எதிர்த்தன. சிங்கம் அதிக ஆத்திரத்துடன் அவற்றைத் தாக்கியது. அவை இரண்டாலும் நெடுநோய் சமாளிக்க முடியவில்லை.

இந்த நேரத்தில் திடீரென ஒரு அதிசயம் நடந்தது. யானையையும், புலியையும் தாக்குவதை விட்டுவிட்டு, தரையில் கிடந்து புரள ஆரம்பித்துவிட்டது சிங்கம். அவற்றின் தாக்குதலைக்கூட எதிர்க்காமல், திரும்பத் திரும்பத் தரையில் புரண்டது அதனால் யானையும், புலியும் உற்சாக மடைந்தன. தீவிரமாகத் தாக்கத் தொடங்கின. கொஞ்சநேரத்தில் பயங்கரமான கூச்சலுடன் சிங்கம் கீழே விழுந்து இறந்தது.

அதுவரை தீவிரமாகப் போராடிக்கொண்டிருந்த சிங்கம், திடீரென தளர்ச்சியடைந்ததன் காரணம் புரியாமல் யானையும், புலியும் திகைத்துக்கொண்டிருந்தன. அப்போது தான், அவை அதிசயிக்கத்தக்க அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. இறந்துபோன சிங்கத்தின் வலது காதிலிருந்து மெதுவாக வெளி வந்துகொண்டிருந்தது, புலியால் படையில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாமல் புறக்கணிக்கப்பட்ட எறும்பு.

'என்னப் படைவில் சேர்த்துக்கொள்ளாமலேன் என்றீர்களே; பார்த்தீர்களா என் போர்த்திறமையை! நீங்கள் புறக்கணித்த அன்றைக்கே நான் சிங்கத்தின் காதில் குடியேறிவிட்டேன்' என்று சாவதானமாகச் சொல்லியது எறும்பு.

—ப. புகழேந்தி.

29. எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.

பிச்சை யெடுக்கவோர் பேதப் பிறப்புண்டாம்!
மச்சாள ஓர் பிறவி மானிடரில்—இச்சக்கதை
ஆற்றெணைத் துன்பத்தி லாழ்த்தியவோர் ஆண்டவனை
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—அ. வே. காசிநாதன், அமிர்தராயன்கோட்டை.

செந்தமிழின் சிர்விளக்கும் செம்மைக் குறளின்முன்
வந்தமனு நூலெல்லாம் வால்சுருட்டும்—சிந்திப்பின்
கற்றையொளி காட்டும் கதிரோன்முன் மின்மினிகள்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—வீரசை. பொ. அரும்பொன், கரந்தைப்புலவர் கல்லூரி.

கூவும் குரலுக்குக் கொட்டி அளத்திட்ட
காவலனும் அண்ணைவைக் காய்கின்றயு—பாவுரைக்கக்
கற்றபயன் யிதா? குயிலே! உன் செய்நன்றி
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—ந. அஸி, துறையூர்.

நாடிழந்தோம், வாழ்விழந்தோம்; நாட்டமிலார் ஆட்சியிலே,
வாடிசிதம் மாய்கின்றோம் வஞ்சத்தால்;—ஏடியே
எற்றுமில்லாப் பஞ்சந்தான் இற்றைக்கு வந்ததடி
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—கோ. பாரதி, காணக்கால்.

காலேகான் காத்திருப்பேன் காதுவியே கண்சிமிட்டி
மாலைவா வெண்பாய்; வழிமறிப்போன்—வேல்வியே!
பற்றேடு*நாமிருவர் பார்த்திருந்த நாட்களெளாம்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—மு. வரதாசன், துறையூர்.

இருகிலத்தின் மூத்தவளே! எந்தாயே! இன்பத்
திருத்தமிழே! தென்னவளே! தேனே!—பெருமபுகழைப்
பெற்றவளே! கின்வீழியில் போராடிய நீர்வடிதல்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—நெல்லி. தமிழ்க்கோவன், சேலம்-2.

முற்றுகை, இத்தி மொழியாகை, முந்திசிதம்
குற்றேவல் செய்வார்பார் கோணமல்—மற்றேனா!
பெற்றுகை, யிப்பாருக் குற்றுகை வீற்றுகை
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—வே. குழிவேலம்மாள், பழனி.

சினம் யவனமுதல் தேசம் பலசென்றும்
மானமுடன் வாண்பம்செய் வண்டமிழர்—கனர்போல்
குற்றேவல் செய்தும் குலைநடுங்கி வாழ்வதுவும்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—வே. சிங்காரம், சென்னை-14.

வள்ளுவன் காப்பியன் வானிளங்கோ கூத்தனையும்
அள்ளி அளித்த அருந்தமிழே?—உள்ளாதே
பெற்றுகையோ? பெற்றுகைக் கொல்வோரைப் பெற்றுகையென்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—கோவிந்தராசன், வானியம்பாடி.

கன்னற் சுவையிருந்தும் கற்கண்டு பாலிருந்தும்
என்னவோ அத்தான் இனிக்கவிலை—வெண்ணிலவில்
உற்றவர்கீர் இல்லாமல் உள்ள இவையெல்லாம்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—ரெ. துரைராசன், கொள்ளிடம்.

சின்னக் கருங்“குயிலே” செம்மை மறப்பதுவும்
உண்ண அலைவதுவும் உன்னிசையை—எண்ணமைல்
குற்ற வசைபாடிக் கோட்டானாய்க் கத்துவதும்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—மா. முத்து, நாயக்கல்.

உள்ளும் புறமும் உலகத்து மக்களுக்கு,
தெள்ளமுதம் போன்ற செழுந்தமிழை—உள்ளத்தில்
பற்றவிலை யென்றரைக்கும் பாதுகரைக் காலமே!
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—முத்தூரான், பொள்ளாச்சி.

கற்றிட்டோ மென்றிடுவார்; காவிக் கதருடுத்திப்
பற்றற்றே மென்றிடுவார்; கைந்தமிழா!—பொற்புவியில்
குற்றேவல் கூட்டமடா காங்கிரசே! யல்லாமல்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—பி. காசிநாதன், சென்னை-16.

எண்ணற்ற தெய்வங்காள்! என்னத்தைச் செய்கின்றீர்?
கண்ணற்ற பாவிடையேனக் கண்பாரீர்!—உண்ணற்ற
பெற்றேரர்கள் வீற்றேரர்கள்; உற்றேரர்கள் செற்றேரர்கள்;
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—மா. சுப்பையா, நாரைக்கிணறு.

முயங்கிப் பெறுமின்பம் முத்துகி ரின்பம்;
மயக்கஞ்செய் மான்வியே! மண்ணில்—தயங்கிரீ
நிற்பதுவேன்? வந்ததடி நீளிரவு தின்எண்ணம்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—குலவிளக்கு, வா. வேலூர்.

உள்ளம் கலந்தே உயிர்கலந்தி ஒத்திருவர்
கொள்நுவதே காதுவெனக் கொள்ளாமல்—வல்லியரைச்
சுற்றித்துன் புற்றமனம் இற்றுச்சா வுற்றிடுதல்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—கோம்பைச்சீரான், கோம்பை.

கற்றைக் குழல்விரித்து காய்கின்ற வெண்ணிலகிலில்
வற்றை கண்ணீர் வடிக்கின்றான்—சுற்றிடுதலாள்!
உற்றுகின் மீளாப் பிரியே! கிணைப்பதுதான்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—சி. வானம்பாடி, முசிற்.

உண்டென்று கண்டால் உவந்துநனை எல்லோரும்
கொண்டாடச் செய்வர்; குறைசெல்வம்—கொண்டிட்டால்
உற்றேரும் மற்றேரும் உன்னைவிட்டோடிடுவர்!
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—கும்பகோணத்தான்.

பஞ்சம் மிகுதற்கோ? பட்டினியால் வாடுதற்கோ?
வஞ்ச வடவரினம் வாழுதற்கோ?—மிஞ்சுகும்
நற்றமிகை மாய்ப்பதற்கோ? நம்மகத்தை ஆளுகிறீர்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—ச. மருதமுத்து, உடுமலைப்பேட்டை.

கற்றணராய் ஆயினும் கற்றற்றீர் சொற்கேட்க
முற்றுணர்ந்தார் போலெதற்கும் முந்தாதே—சுற்றுயர்ந்து
நிற்பினால் ‘மாதே!’ கிலையிடுவென் நெண்ணுவதும்
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.
—பாட்சா. கிருட்டிணமுத்தி, பூரிவாக்கம்.

ஜூபிட்டர்
அண்ணுபத்தி
JUPITER PERFUMERS
M.S.T.V. NEETHI MOHAN, MADURAI.
எங்கும் கிடைக்கும்.